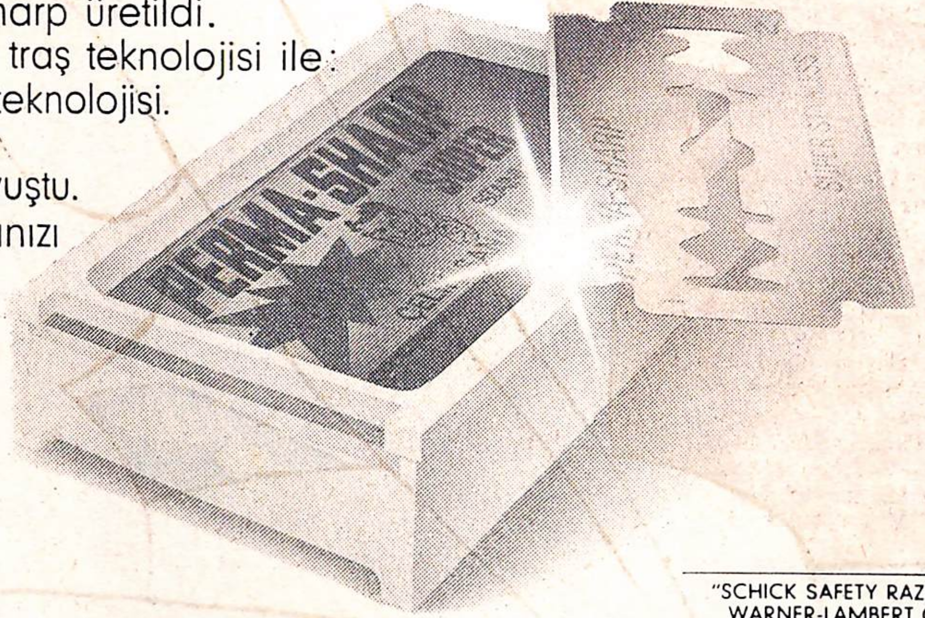
Akbaba

KÖROLASI HERIF,
GUNLERDIR ADAY
YOKLAMASI DE-
DIĞIN BU MUYDU
SENIN ?..
NİYAZİ YOLTAŞ

Dünyaca ünlü nice traş bıçağı geldi geçti...

Bugün yalnız Perma-Sharp var.

Perma-Sharp'tan önce, yerli yabancı, ünlü ünsüz nice traş bıçakları vardı Türkiye piyasasında.
Sonra Perma-Sharp üretildi.
Dünyanın en ünlü traş teknolojisi ile:
Schick Company teknolojisi.
Yüzünüz konforlu traşa kavuştu.
Ve siz, traş bıçağınızı buldunuz.

"SCHICK SAFETY RAZOR CO., DIV. WARNER-LAMBERT COMPANY" lisansı ve teknolojisi ile imal edilmiştir.

PERMA-SHARP ÇELİK SANAYİİ A.Ş.

Yüzünüz deneme tahtası değildir. Perma-Sharp'ların üstünlüğü tartışılmaz.

GRAFİKA - MAYA PS 773

Grafika—Maya1688—152

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 20 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 11 Mayıs 1977 — Fiatı 250 Kuruş

KİMVURDU

TELEVİZYONA ve radyolara inanılacak olursa, hiçbir şey yok ortada. Gazeteleri açtığınızda resimler üstünüze sıçrıyor. Çekilmiş silâhlar, kırılmış camlar, savrulan taşlar, korkuyla kaçışanlar. CHP Genel Başkanının seçim gezisinden görüntüler bunlar, bir kovboy filminden değil. Niksar, Şiran, Erzincan... Resmî ağızlarda yavan demeçler:

Karşıt görüşlüler çatışmış da, kimseye yönelik bir saldırı değilmiş de...

«Devlet yok mu?» diye soruyor Bay Ecevit.

«Hah!» diyor Bay Demirel. «Korkunca nasıl da devlete sığınıyor!»

Bay Türkeş susar görünüyor. Cephenin öteki iki ortağı üzüntülerini belirtiyorlar. Üzgün olduğunu söyleyen o kadar çok kişi var ki! Kimilerinin üzüldükleri şey bu saldırıların yapılması değil de kurşunların yerini bulamaması olmasın sakın?

Hedef kim?

Hedef bir tek değil. Koca bir atış poligonu görünümüne bürünen ülke yüzeyinde hedeften bol bir şey yok. Erkekli - kızlı gencecik öğrenciler, yol kenarındaki vatandaşlar, işçiler, öğretmenler, partiler, dernek merkezleri... Hedef kişiler değil, belirli bir düşünce biçimi. MC'nin başa geçişinden beri hedefin ne olduğu gitgide daha iyi belirleniyor. Bombalarla, taşlarla, sopalarla, kurşunlarla ve giderek büyüyen rakamlarla. Hedef özgür düşünce. Hedef yarınlar. Kurşunlamak istedikleri bu.

Ortalık savaş alanına dönmüş, dört başlı sorunlar ejderi eline geçirdiğini yutuyor. Bir belirsizliktir kaplamış ortalığı...

Herkes, seçimlerin güvenliğini korumaktan, seçimlere gölge düşürülmemesi gerektiğinden dem vuruyor.

Yolun ortasında iki grup birbirine giriyor ve kırka yakın insan ölüyorsa, bu bir meydan savaşıdır. Her savaş gibi, görünürdeki bahanelerin gerisinde gerçek nedenler aramak gerekir. Kim kızıştırıyor bu savaşı? Devlet önlemek için bir şey yapamıyor mu?.

Daha seçimlere düşürülecek gölge mi kalmış? Her yanı saran partizanlık, yasa dışı propaganda, göz korkutup adam yıldırma... Aman seçimlere gölge düşmesin! Seçimler özgür bir ortamda yapılsın! Sandık başında bulunacak güvenlik yardımcıları, seçimlere gölge düşürmek isteyenlerin kellesini düşürsün!

Öldürmek kastı ile hücum ediyorlardı,» diyor Bay Ecevit.

Yok canım, yanlışınız var. Onlar karıncayı bile incitemezler. Siz geldiğiniz sırada düğün vardı. Kutlamak için havaya ateş ediyorlardı, hepsi bu. İstatistikleri bir anda kabartan İstanbul'daki kırk kişiye gelince, onlar ecelleriyle öldüler. Kuşkucu olmayın. Korkunca da devlete sığınmayın.

«Elbette bulabildiğim yerde devlete sığınırım. Demirel gibi, eşkiyaya mı sığınayım?»

Bakın, bu konuda da yanılıyorsunuz. Koskoca Demirel eşkiyaya sığınır mı hiç? Hadi eşkiyanın Demirel'e sığındığını söyleseniz neyse...

«Alo, Devlet! Devleti arıyorum. Yok mu?»

«Kim arıyor efendim?»

«Benim kim olduğum önemli değil. Bir şeyler kimvurduya getirilmek isteniyor. Devlet görevini yapmalıdır.»

«Not alıyorum efendim.»

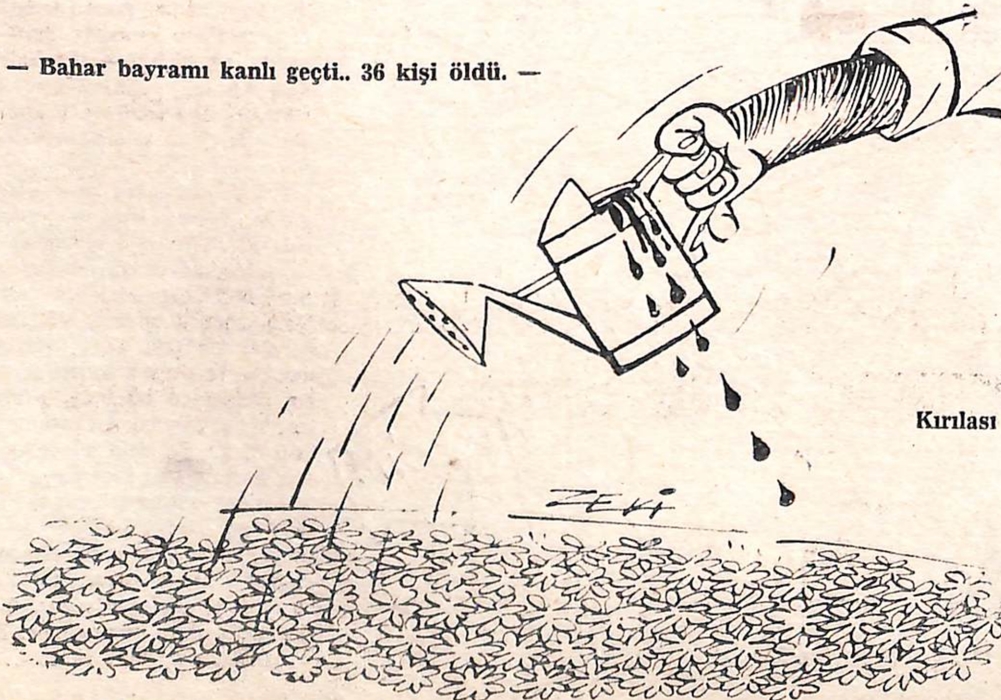
Kimvurduya getirilmek istenen yalnızca insanlar, yalnızca bir parti başkanı, yalnızca bir genel seçimin selâmeti değil.

Kimvurduya getirilmek istenen, demokrasinin yaşama umudu..

AKBABA

— Kızıllar, Taksim'i kana buladı. —

— Bahar bayramı kanlı geçti.. 36 kişi öldü. —

Kırılası eller!...

BENİM ortaokul öğrencisi olduğum bin dokuzyüz kırklarda öğrencilik çok kolaydı. Örneğin modern matematik'i bilmezdik, dünyada keşifler ve icatlar az sayıdaydı.

Şimdi öyle mi? Gün geçmiyor, bilim adamları yeni buluşlarını açıklıyor. Laboratuvarlarda çocuk yaratma çalışmaları yapıyorlar. Bu nedenlerle şimdilerde öğrencilik çok zor. Bence Fakülte ve Yüksek Okul sınavlarında gerekli puan alamayan bahtsız, belki de bahtlı öğrenciler bu nedenlerle başarılı olamıyor.

Telefonu Aleksandır Graham Bell bulmuş, telgrafı Mors, Radyoyu Markoni... Amerikayı da Kristof Kolomb keşfetmiş. Biz mi? Biz de yürümekle yolların aşınmayacağı gerçeğini dünyaya yaymışız. Yaşamımızda hergün yeni buluşlar yapılıyor, keşifler sürdürülüyor. Atom bombasından doğum kontrol hapına kadar... Buyur... Gel de öğrenci ol, kâşifleri, mucitleri öğren, ezberle...

Ortaokul ikinci sınıf öğrencisi oğlumun yaptığı da densizlik! Defterini, ucu kırılmış kalemini eline alıp gelir, beni kültürlü bir adam sanıp sorar: «Baba, ilk otomobili kim yapmış?» Bre yavrum, ben ayaklı kütüphane miyim? Oğlum bana saygınlığını yitirmesin diye sorusunu cevaplarım: «Otomobilin mucidi mi? Hımm, Mister Otomobil...» Az sonra bir soru daha: «Babacığım, apartmanı ilk olarak kim yapmış?» Biraz düşünürüm; yirmi metrekarelik arsaya on katlı apartmanı kim diker? Lâz'lar... Bilirim, oğlumun sorusu evrenseldir. O nedenle «İlk apartmanı Mösyö Apartman inşa etmiştir...» Kâğıdı mı? Eski Mısırlılar bulmuştur, mucidi İbnül Papirüs Parşümendir...» Sorularının ardı kesilmeyen oğlumu azarlarım: «Oğlum, kitabını aç, oku, öğren...» Bu direnmeme rağmen oğlum bir akşam çehreme dikilip cevaplandırılması zor sorusunu patlattı: «Babacığım, seks nedir, kim bulup uygulamıştır?» Hadi, gel de anlat, aydınlat... Şöyle bir düşündüm: Adem ile Havva bulup uygulamıştır desem olmaz, Freud desem yine öyle, başkasını söylesem tutmaz... Seks'in ne olduğunu es geçip bulup uygulayanı açıkladım: «Seks'i Matmazel Seks uygulamış ve Madam Seks olmuştur.»

Danışmanlığını yaptığım oğlum ilk karnesini getirdi, şöyle bir baktım, notlar toto sonuçları: Sıfır, bir iki, yine iki... İnanın üç görsem sevinç gözyaşları dökeceğim. Bu zayıf notlar oğluma verdiğim cevaplar nedeniyle benim mi, yoksa oğlum mu kafasız?

O yıl oğlumun mürüvvetini gördüm. Bacak kadar çocuğu evlendirdiğimi sanmayın. Oğlumun karnesine baktım, felâket, bir daha baktım, bana ilhâm perisi geldi, dürttü... Hemen oğlumu koşturup toto kuponu aldırdım. Yalanım varsa, namerde muhtaç olayım: Karnedeki notları sırası ile toto kuponuna aktardım, adımı, adresimi, yaşımı yazıp imzayı attım, oğlumu toto bayiine gönderdim. Pazar akşamını zor ettim. Siz «Atma birader...» diyeceksiniz. Ben de size «Kızma birader...» diyeyim. Tam isabet. Evet oğlumun sayesinde onüç'ü tutturdum. Sonuçlar çoğunluk sıfır ve iki. Onüç'ü tutturan tek iştirakçi benim. Övünmek gibi olmasın, ikiyüzbin lira kadar para aldım. Oğlum belimi doğrulttu. Yaşşa benim kafasız, geri zekâlı oğlum, evlât dediğin böyle olmalı...

Totodan aldığım parayı ayda yüzde on faizle bir iş adamına verdim. Ohh ayda yirmibin lira ticaret... Gül gibi geçinip gidiyorduk. Oğlumun sayesinde zengin oldum. Oğluma sıfırları, ikileri, birleri veren öğretmenlerinin ellerine sağlık... Oğlumun da bu işte emeği var, hakkını yememeli. Hemen devlet okulundan kaydını aldım, bir koleje verdim. Oğlum yine o, geri zekâlılıkta önder, fakat karnesi övünç verici. Notları sekiz, on, dokuz, sekiz... Okul Müdürlüğünden teşekkür mektupları bile geliyor. Hadi, gel de toto oyna...

İkiyüz bin'i aldım ya, karımda bir çalım, bir kibir... Karım: «Kocacığım, herkesin telefonu var, neden bize bir telefon almıyorsun?» diye tutturdu. Karıma: «Hanım, on yıl önce telefon için müracaat etmiştim, onbeş yıl sonra sıramız gelirmiş, şurada ne kaldı? Biraz daha bekleyiver.» cevabını verdim. Bu cevabıma karım isyan etti. Ben onbeş yıla kadar çoktan ölürmüşüm, kendisi evde tek başına kalırsa korkarmış, hastalanırsa telefonu olmadığı için doktor bile çağıramazmış. Hem arkadaşlarına karşı da küçük düşüyormuş. «Telefonunuzun numarası nedir? diye soran arkadaşlarına verecek cevap bulamıyor, yerin dibine geçiyormuş.

Onun için mutlaka bir telefon almalıymışım. «Olur hayatım, icabına bakarız...» diyerek karımı bir süre oyaladım. Birgün karım eyleme geçti. Bu işler hep anarşistlerin marifeti... Karı-koca arasına bile nifak tohumu serptiler... Karımın elinde bir yastık, bir de battaniye, divana uzanıp yattı. Telefon alınana kadar yatağıma girmeyecekmiş. Ogüne kadar ıhhhhh'mış, daha çok beklermişim... Ah bu eylemciler ahhhh... Karımı bile yatağımdan aldılar. Oğlum da eylemde: «Kız arkadaşlarım telefonumuz yok diye bana yüz vermiyorlar...» diyerek ağıda başladı.

Karım ile oğlum eylemdeler... Kararlıyım; bir telefon alacağım. Bilene sordum, telefon komisyoncularına danıştım. Ev teslimi bir telefon yirmi bin lira. Bir aylık faizim pırr diye uçacak. Karımın hı demesi için buna razıyım. Biri akıl verdi: İcra Memurlukları hacizli telefonları satışa çıkarıyormuş, o yoldan daha ucuza maledermişim. Mezat salonuna gittim, ilân levhasına baktım, hergün birkaç telefonun satışı var. Mezat Salonunun gediklisi oldum, ihaleler yirmi bin lira civarında. Elbet birgün kelepir telefon düşürürüm. Bir telefonun ihale saatinde mezat salonuna gittim, aaa, her satışta sekiz-on müşteri olur, ihaleye girenlerin biri pey sürer, diğerleri katlamalı arttırır. Bu defa hiç müşteri yok. Tek müşteri benim. Bekledim, muradıma erdim. İcra memuruna ikibin lira teminat yatırdım, ikibin lira pey sürdüm. İcra memuru, ikibin liraya telefon almanın yasal olduğunu, ancak çok ucuza alırsa dedikoduya sebebiyet verebileceğimi anlatarak hiç değilse beşbin liraya telefonu almamı rica etti. Beşbinin sözü mü olur? «Kabul» deyip pey sürdüm. Başka pey süren çıkmadığı için saati dolunca münadi «ihale olduuğğğ» deyip satışı bitirdi. Memura hemen parayı ödedim. Tamam, bu akşam ıhhhh biter. Tam keyifteyim.

İcra memuruna telefonun devir ve naklinin yapılmasını teminen hemen bir yazı hazırlamasını rica ettim. İhaleler yedi gün geçmeden kesinleşmezmiş, o süre dolmayınca da gerekli yazıyı hazırlayamazmış. Ihhh bitmeli, yoksa delleneceğim... Bu işe bir çare gerek, ama nasıl? «Memur bey, bugün karımın doğum günüdür, bu telefonu karıma doğum günü hediyesi olarak aldım, telefonun bana satıldığına dair bir vesika verebilir misiniz?» diye sordum. Memur helâl süt emmiş biriymiş, istediğim vesikayı yazıp bana verdi, bir de mühür bastı. Kurtuldum bee...

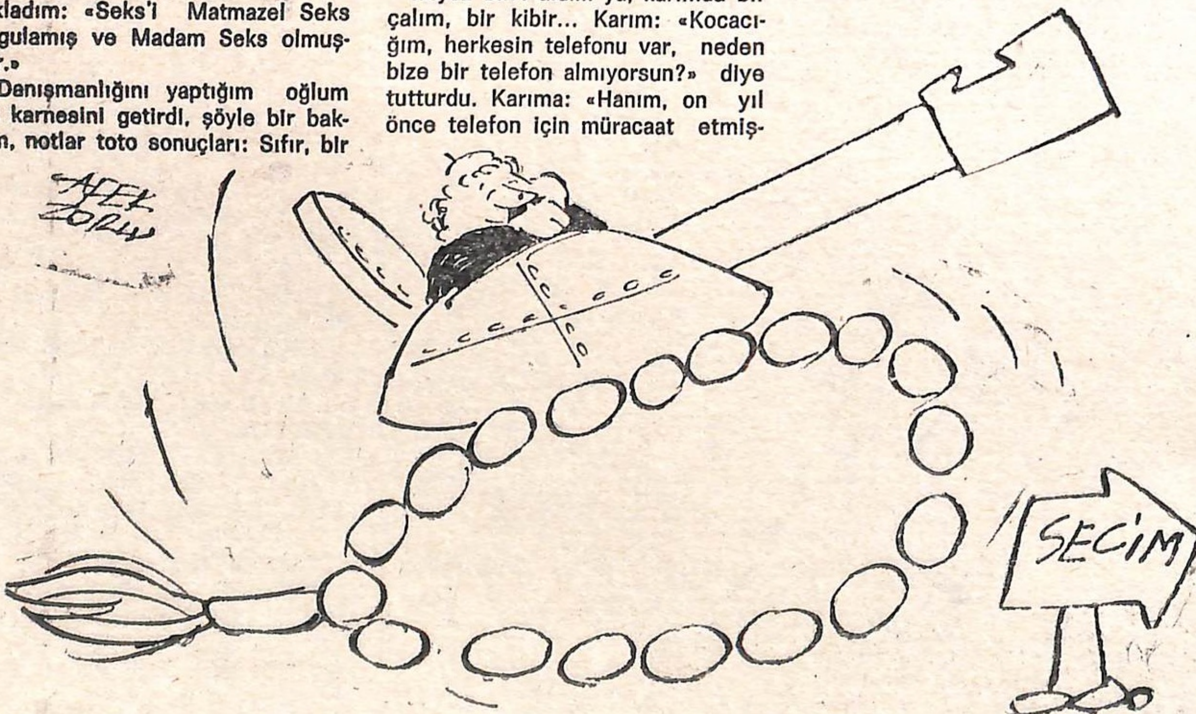
İhale kesinleşti. Dört bin lira devir ücreti, yediyüz lira nakil parası, bahşiş, biraz da masraf beşbinbeşyüz lirayı buldu. Yine de kârlıyım. Eş, dost, hasım, hısım'a telefon aldığımızı bildirip telefon numaramızı verdik.

Memur geldi, hattı çekti, telefonu bağladı. Karım, ben, oğlum telefonun başına geçip oturduk. Bizi ilk arayana ziyafet çekmeye karar verdik. İki dakika geçmedi: Zırrrnn, zırrrrnn... Üçümüz birden atıldık, cihazı ben kaptım, heyecanlıyım, bakalım ziyafeti kim hak etti?

Aloovvv sözüm üzerine aldığım cevaba bakın: «Lan Hayriye'yi ver.» Ben daha baskın çıktım: «Lan babandır, burada Hayriye Mayriye yok.» Doğrusu asabım bozuldu. Yerime oturmadan yine telefon çaldı, yine ben kaptım. Alo demeden bir sarhoş sesi: «Kız or...... kaç gündür beni neden aramıyorsun?» Çat diye telefonu kapadım. Sözü uzatmanın ne gereği var? Telefonun sesi kesilmiyor. Kimi bir kadını soruyor, kimi sövüyor. Baktım olacak gibi değil, telefonun fişini çektim.

Ertesi gün doğru İcra Dairesine gittim. Satın aldığım telefonun eski sahibinin kim olduğunu sordum. Memur, dosyayı bulup karıştırdı, borçlunun adını ve adresini aradı, sonucu bildirdi: «Bu telefon genelev patronu Güzel Hayroş'unmuş...» Telefonun ucuza satılmasının nedeni de bu imiş. Telefonu icadetmez olaydın Aleksandr Graham Bell... Evimizin düzenini bozdun, huzurumuzu kaçırdın...

Telefonu satışa çıkardım, numarasını öğrenen almaktan vazgeçiyor. Birini arayacağımız zaman telefonun fişini sokuyorum. Konuşma biterken fişi çekiyoruz. Bir dakika geç çeksek ses geliyor: Zırrrr, zırrrrr... Cevap vermek zor...

M.S.P.'nin Seçim Tankı!...

Seçimedek haftada bir çıkar.
Politikacıları sıvı deterjanla yıkar.
Yazılışlarını fiilen arapsaçına çeviren:
BURHAN ESEN

MİTİNG

FİYATI : BİR OY
OKUDUKTAN SONRA
ATMA
KOYNUNA KOY

SEÇİM HABERLERİ

KALAY KARABORSADA

SEÇİM düzeyine girildiği gündenberi kalay fiatlarında önemli artışlar başlamıştır.

Ankara, İstanbul, İzmir gibi siyasî gelişmelerin daha yoğun bulunduğu yerlerde kalay bulamayan adaylar, filitreli sigara gibi karaborsaya başvurmakta, miting meydanlarında kullanacakları kalayları bu yoldan sağlamaya çalışmaktadırlar.

Bir aday, bu konuda şöyle demiştir:

— Partilerin genelbaşkanları ellerini çabuk tutmuşlar, piyasadakileri toplamış, yutmuşlardır. Yeteri kadar sağlayabilirsem kalay, seçimi kazanmam olacaktır kolay.

HAMSİLERİ BALİNA YAPACAĞIZ!

Trabzon'da düzenlenen mitingte konuşan bir A.P. sözcüsü buradaki oy denizine oltasını atmış, şu demeci patlatmıştır:

— Vatandaşlar, kırata verirseniz oyunuzu, milyonlara gark ederiz sülalenizi, soyunuzu. Muhalefeti vuracağız, böyyük Türkiyeyi kuracağız. Hamsileriniz de irileşecek. Ölüleri bile dirileşecek. Sayenizde buradan oy kapacağız: Sözümüz söz, hamsileri balina yapacağız!.

KÖYLER KENT, KENTLER BAŞKENT OLACAK!

C.H.P. Adayı Ahmet Kabadayı, ağzından çıkardı baklayı. Elini kürsüye vurdu, mikrobona bir tekme savurdu:

— Seçimin sonucu belli olmaz, dedi, sandıklardan ne çıkarsa bahta. Köy kent dalgasını sizlere anlatayım, varsa getirin karatahta. İktidara geçersek, kepçeyi bu soruna daldıracağız, önce köyleri haritadan kaldıracağız. Köyler kent, kentler başkent olacak, izin verirseniz bir «Kent» yakayım. Ondan sonra geleceğe dürbünle bakayım!.

ÜÇ AY, KAÇ AYA ÇIKACAK?

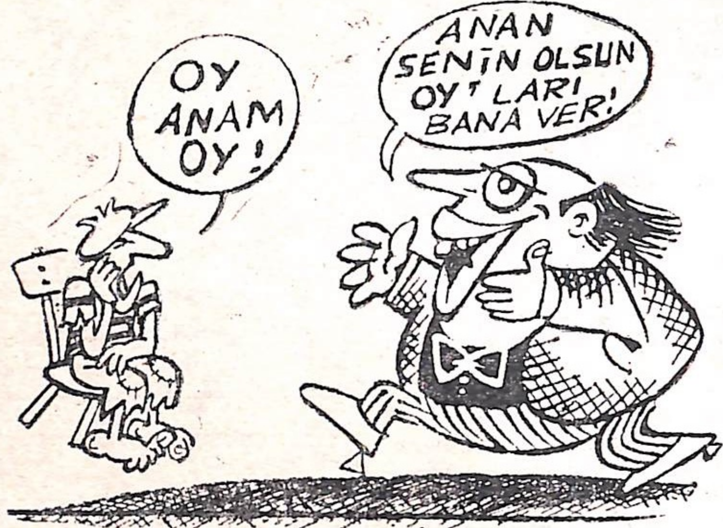
Milli Hareket Partisinin adayı, kürsüye getirmişti oku ve yayı. «Arkadaşları» diye başladı, seçmenleri şöyle tıraşladı:

— Demiryollarındaki hareket memurları oylarını bize atsalar kurtarırdık bu yurdu. Salardık Ankara kalesine doğru Bozkurdu. Üç parlâmenterli partimizin bayrağı üç aylıdır. Oy sayısına göre ayarlanacaktır sırtımızdaki hırka. Kırk milletvekili çıkarırsak, sancağımızdaki ayların sayısı da elbet varır kırka.

BELLİ OLACAK AKKOYUN KARAKOYUN SAHNE-İ MİLLETTE BAŞLIYOR OYUN

TÜRLÜ naneler yedik. Temel atıyoruz, ağır sanayi kuruyoruz dedik. İri göbeklerimizin altında mangal kadar yürek. Ellerimizde kazma, kürek. Hasetlerinden muhalif kalemler kırıldı, bıraktılar yazı yazmayı. Hangi damda saksağan gördükse, destuuur dedik vurduk kazmayı.

Temel diye kazdığımız çukurlara doldurduk yalanları. Ruzu mahşerde yargılayacağız millet parasını çalanları.

Seçim kampanyası başladı, çaldı kampana. Gözlerimizi dört açmamız gerek kısmamak için kapana.

Coplattığımız, silâh atarak yüreklerini korkudan hoplattığımız halktan oy istiyoruz. Ceketlerimizin düğmelerini ilikleyerek millî irade hazretlerinin önünde eğiliyoruz.

Oyunu bize at, sevaplarına yenisini kat. Zındıklara kapılmamak için gerekir dikkat. Seni sırat köprüsünden geçirecektir kırat.

Yeniden geçersek başa, fabrikalar kuracağız toprağa taşa. Daha keskin nişancılar bularak, attıkları kuru sıkıları geçirtmeyeceğiz boşa.

Perdeyi araladık. Aday adaylarımızı testiler gibi sıraladık. Seç, seç al. Beğenmediklerini yere çal.

Sandıklara koş, Allah Allah deyu. Oyunu at, ondan sonra dört yıl sırt üstü yat, rahat uyu..

SEÇİM SLOGANLARI, SARIMSAKLARI, SOĞANLARI

* Çıkarmayacağız genel af. Kırata atacağız bol bol arpa, yulaf.
A.P.

* Ecevit'e umut bağladık. İktidara doğru tabanları yağladık.
C.H.P.

* Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için
BİRLİK PARTİSİ

* Hak için kurban, Demirel için kavurma.
GÜVEN PARTİSİ

* Üç koltukla yine iktidarı ele geçireceğiz. Sola müshil içireceğiz.
M.H.P.

* Bayarı elimizden kaptı, Demirel davrandı atik. Buna rağmen seçimde tulum çıkaracaktır partimiz Demokratik.
D.P.

* Muhtıra verilmedikçe yoktur adımızı anan, halimizi soran. Tekbaşına sosyalizmin yolunu açmaya çalışıyor Madam Behice Boran.
T. İ. P.

* Komşu da pişer, bize de düşer.
BAĞIMSIZLAR

* Fiyatlar yükseldikçe «Allah beterinden saklasın» diyeceğiz, 5 Hazirana dek ekmek yerine adayların palavralarını yiyeceğiz.
VATANDAŞ

SEÇMENLER KONUŞACAK

Olur, olmazdı derken
Seçime girdik erken,
Bulguru kaybetmek var,
Pirince gidiyorken.

Kimimiz silâh attı,
Kimi zincir fırlattı,
Kimi de sunta diye
Mobilyaları sattı.

Türlü herzeler yedik,
Vatan, sakarya dedik
Oy yüzünden açıldı,
Milli cephe'de gedik.

Bekle neler olacak,
Sandık oyla dolacak,
Partiler sussun artık:
Seçmenler konuşacak!..

Burhan ESEN

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

ÇALIŞ, ÇALIŞ...

«Tembellik güzel değil,» dedi Yozyürek kendi kendine. «Çalışmak ve hem kendine ve hem de öteki insanlara yararlı olmak düşüncesi adamın içini ısıtıyor.»

Bunları bir daha evirip çevirdi kafasının içinde. «Neler sayıklıyorum ben?» diye geçirdi şaşkınlıkla. «Ne oluyor bana? Ateşim mi yükseliyor?»

«Destuuuur!» diye bir feryatla kocaman bir şey geçti yanından. Sağ omuzunun kopup gittiğini sandı. Tahta sandığı taşıyan adam aldırışsızca ilerliyordu kalabalığın içinde. Birkaç adımda ona yetişti Yozyürek. «Biraz dikkat etsene! Sakatlıyordun beni.»

«Destur dedia gofamlbem mem

Kalabalığın insan sinirleri üzerinde olumsuz etkiler yaptığı söylenir. Belki Yozyürek'e de bu oldu. Hoş belki de onun olumsuz etkiye falan gereksindiği yoktu. Kısacası, gözlerinden ateş fışkırarak «Destuur!» diye bağırdı ve adamcağızın burnuna yumruğu indirdi.

«Ne vuruyorsun?» dedi hamal, sırtındaki sandığın ağırlığı ve yumruğun acısıyla devrilmemeye çalışarak.

«Destur dedik ya,» dedi Yozyürek.

Oradan oraya giden insanlar işlerini unutup birikmeye başladılar.

«Sırtında yük olan birine vurmaya utanmıyor musun?» dedi bir tanesi. «Erkeksen kendini savunabilecek birine vur.»

«Örneğin kime?» dedi Yozyürek.

Adam bir süre düşündü, sonra yanında dikilen genci gösterdi. «Örneğin buna.»

«Beni karıştırmayın ağabey,» dedi delikanlı.

Sırtında sandık olan garip garip, ortada kalakalmıştı. Sıkıştırdıkça sıkıştırıyordu kalabalık. «Tamam beyler,» dedi. «Ben yediğim yumruğu sineye çekiyorum. Durun da geçeyim hele.»

«Olmaz,» dedi toplananlar. «Haksızlığa uğradın. Susamazsın.»

«Bu sandığın altında canım çıkıyor.»

«Onursuz yaşamaktansa onurla ölmek daha iyidir.»

«Sen ne sayıklıyorsun?» dedi hamal. «Belmin koptuğu bir yana, sandığı zamanında yetiştiremezsem kafamı koparırlar.»

«Bu adam sana haksızlık etti.»

«Ben de ona ettim.»

Kalabalık büyüdükçe büyüyordu. Onların gürültülü tartışmasından kafası şişen Yozyürek uzaklaştı oradan. Vitrininde «Tezgâhtar aranıyor,» yazısı olan bir mağazaya girdi.

«Buyurun?»

«Kaç para veriyorsunuz?»

«Neye? Sen kimsin?»

«Ben yeni tezgâhtarınızım.»

«Anlayamadım?»

«Tezgâhtar aramıyor muydunuz?»

«Eeey?»

«İşte buldunuz.»

«Çalışma koşullarını tartışmak istemiyor musun?»

«Hayır. Kaç para verdiğinizi söyleyin, yeter.»

«Haftada üçyüz.»

«Yetmez,» dedi Yozyürek. «Bu benim ancak yol paramla sigara paramı karşılar.»

«Güle güle,» dedi adam.

«Sigarayı bıraktım,» dedi Yozyürek. «İşe de yürüyerek gelirim artık. Siz yine de bir dörtyüz yapın şunu.»

«Üçyüzelli.»

«Ne zaman başlıyorum?» diye sordu Yozyürek.

«Şimdi,» dedi adam.

Yozyürek tezgâhın arkasına geçti ve ancak o zaman mağazanın ne mağazası olduğunu anladı. Raflarda top top kumaşlar dizili olduğuna göre, burada kumaş satılıyor olmalıydı. Yok eğer kadın satılıyordu da kumaşlar şaşırtmaca olsun diye konulduysa, o başka.

Bir süre iyi gitti işler. Dükkânda bir tezgâhtar daha vardı. Yozyürek'e bilmediklerini öğretiyor, zaman kaldıkça da yaşam öyküsünden pasajlar anlatıyordu.

«Biliyor musun, ben eskiden tezgâhtar değildim.»

«Ya neydin?» diye sordu Yozyürek. Bunun o sırada sorulacak en uygun soru olduğunu düşünmüştü.

«Taksi şoförüydüm. Ondan önce de sağlık memuruydum.»

«Ben de birçok kalıba girip çıktım. Doktorluk bile yaptım. Sağlık memurluğunu hiç denemedim ama. Sen neden bıraktın?»

«Ben çok şanssızım, biliyor musun?» diye yakındı adam. «Sağlık Kolejini bitirdikten sonra ilk iğne yaptığım kadın öldü.»

«Haklısın,» diye hak verdi Yozyürek. «Pek iç açıcı bir başlangıç değil. Ne iğnesi yapmıştın kadına?»

«Penisilin,» dedi tezgâhtar. «Üstelik gerekli testleri de uyguladım baştan. Kadının kızı da eczacıymış. Annesine iğne yapmaya eli varmamış, beni çağırdı. Ben iğneyi çakar çakmaz kadının gözleri devrildi ve o dakika komaya girdi. Bir daha da çıkmadı. Yürek yetmezliği dediler sonradan. Kadının kızı beni mahkemeye verdi. Yüzelli bin istedi. Lira, anlıyorsun.»

«Anlıyorum,» dedi Yozyürek.

«Savcı son duruşmada savını değiştirdi bana acıyıp, yakayı kurtardım. Ama avukatıma verecek param yoktu. Öyleyse, dedi herif, biz de kıza dava açalım, kazanırsak içinden alırım. Peki, dedim. Davayı açtık. Aradan altı yıl geçti, hâlâ sürüyor. Benim avukat o günden bu yana başka dava almadı.»

«Eczacı kızla birlikte, benim iğnemden ölen kadının paralarını yiyor. Üç yıldır birlikte yaşıyorlar.»

«Yaşam cilvelerle dolu,» dedi Yozyürek.

Adamın biri girdi mağazaya. Eski müşterilerden olduğu besbelliydi. Patronla kısa bir konuşmadan sonra, onikl top kumaş seçti. Yozyürek ve öteki tezgâhtar, topları indirip dörder dörder kalın kâğıda sardılar.

«Şu topları beyefendinin yerine kadar götürüver,» dedi patron Yozyürek'e. «Uzak değil.»

«Ben tezgâhtarım,» dedi Yozyürek. «Hamal değilim.»

«Öyleyse tezgâhı taşı,» dedi patron. «Onu da beğenmezsen güle güle.»

Yozyürek paketlerden birini sırtladı ve boyunun beş santim kısaldığını sandı. Erkekliğe boya sürmemek için sesini çıkarmadı.

«Ağırsa ötekiler dursun. Sonra döner, birer birer götürürsün.»

«Üçünü birden de götürebilirim canım.»

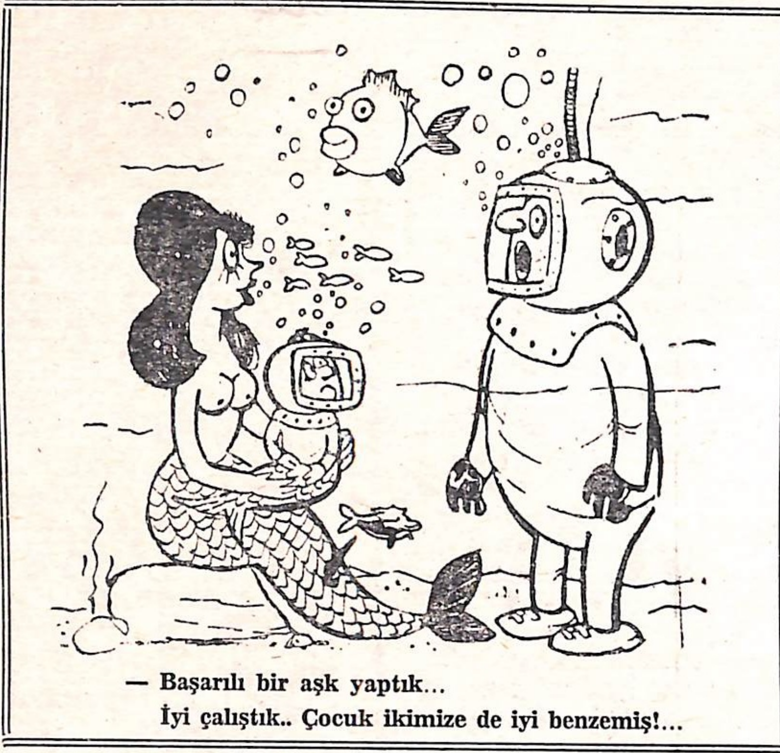
Mağazadan çıkan tüccar terzinin arkasından yürüdü. Terzi, şişmanlığına karşın çevik bir adamdı. Mahmutpaşa'nın kalabalığını torpido gibi yararak hızlı adımlarla gidiyordu. Ona yetişebilmek için canını dişine taktı Yozyürek.

Sırtındaki yükün ağırlığı, hamalı yumruklamasının haksız bir davranış olduğunu anlattı ona. Asıl yumruklanacak kişi, önünde giden şişko terziydi. Ona da yetişmek olanak dışıydı. Kumaş paketini indirip öbür omuzuna geçirdi. Doğrulduğunda terzi arayı iyice açmıştı.

Ona yetişmek için gösterdiği çabayı anlamsız buldu birden Yozyürek. Yavaşladı. Kalabalıktan sıyrılmak için yan sokaklardan birine saptı ve ağır ağır, dinlene dinlene Eminönü'ne indi. Terziyi bir süre Galata Köprüsünün üstünde aradı. Bulamayınca kumaş toplarını denize attı.

Sulhi DÖLEK

Haftaya: İyi giyimli istavritler.

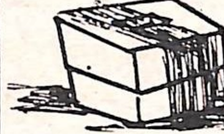

— Başarılı bir aşk yaptık...
İyi çalıştık.. Çocuk ikimize de iyi benzemiş!...

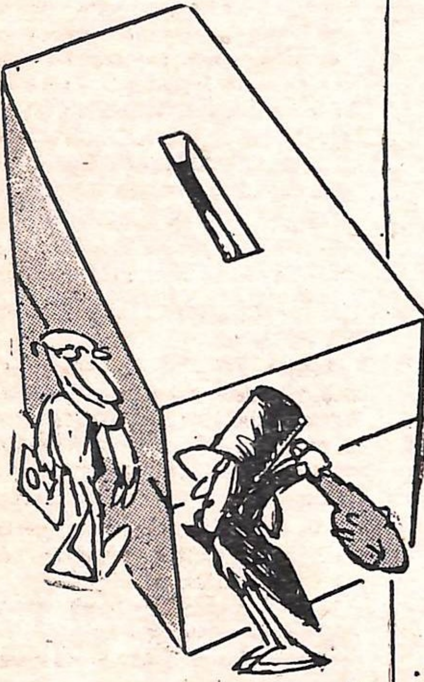

— Telsiz sazdır bunun adı...
Vururum tokmağı sazım üste!
Ne söz ister, ne beste...
Gümbürtüde gittiğimin ifadesidir, gümbürtüsü de!

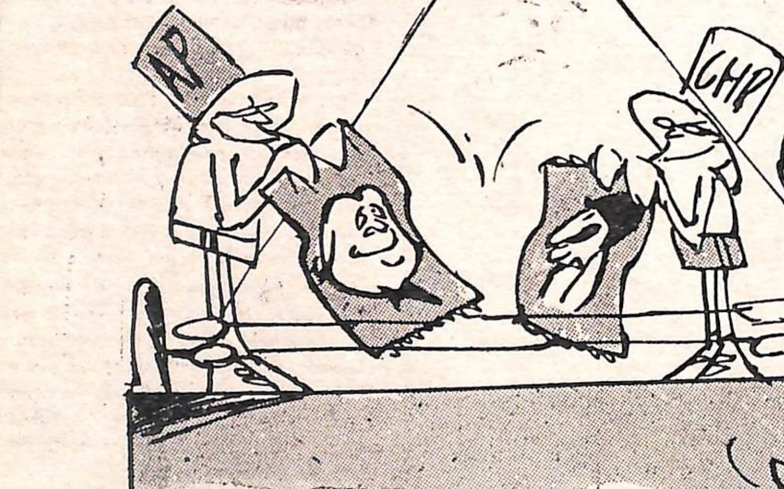

YAZISIZ

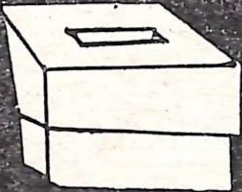

SEÇİM HAVLULARI PİYASAYA ÇIKTI

SEÇİM HESAPLARI YAPILIYOR

SANDIKTAN ÇIKTIK

NE DÜŞÜNÜYORLAR?

«AY APTAL, AY DERVİŞ AKÇE İLE BİTER HER İŞ.»

Ali BASGEÇ
(Dolmuş Şoförü)

— Evet Kardeşim, parra önemlidir. Lâkin zamanına ve mekânına göre. Bazı işler de Dayı ile bitiyor. Anlatabiliyorum mu? Bak bizim Çıta Kemal'e, ehliyeti şıp dedi aldı. Neden aldı? Dayısı vardı da ondan aldı. Dayının olmadığı yerde paranı konuşturacaksın. Devir o devir. E-lin oğluna rica ile filan yanaştın mı? «Assılma yavru depoya gider diyor». Ama ucunu gösterdin mi, apışında gezmene lüzumat yok. Şırrrak o damlıyor sana.

Bak kardeşim, fazlası var azı yok onaltı senedir direksiyon sallarım. Bunun yedisi ehliyetsiz. Bak yalan söylüyorsam nah şu ateş mekânım olsun (Sigarasının ateşli ucunu gözüme sokarcasına uzatıp gösterdi). Bu yedi senede bir tek polis ceza yazamadı bu kardeşine. Ama ehliyetsiz olmanın acısını askerde çektim. Bir «Profosyonelim» olacaktı, fıstık gibi yapacaktık askerliği. Yoktu kardeşim. Bir Reo verdiler bu kardeşine, sanırsın öksürüklü ninem. Araba dediğin su gibi akmalı. Şimdi görüyorum da yanıyorum valla. Kız gibi arabalar var orduda. Ah ulan şimdi askerlik yapmak varmış. Neyse kardeşim, ben askerde karar verdim ehliyet almaya. Askerden sonra da hemen yanaştım trafiğe. İlkokul diploması istediler, iyi mi? Ben ilkokul beşten ayrılmıştım. Ulan bir diploma be. Dinine yandığım sanki peygamber fermanı. Gireriz çakarız, gireriz çakarız. Hep te aritmetikten gidiyoruz ha. Yok neymiş, dur bakayım... Ha ondalık kesirler. Yahu kardeşim ben nereden bilirim ondalık kesri. Sonunda yaşlı bir öğretmen vardı, o beni bir kenara çekti, «Bak oğlum Ali» dedi, adam yiğit adammış ha. Bana orada bir abilik yaptı. «Sen ya okul değiştireceksin, şöyle köy okulunda filan gireceksin bu imtihanlara. Oralar buralar gibi sıkı değildir. Ya da bir arka bul.» İyi mi? Kavradık vaziyeti coğrafyayı ama aş pişti bayram geçti. N'apacaz kardeşim? Dayı aradık. Ulan memlekette dayı kıtlığına kıran girmiş be. Bir dayı bulduk sonunda. İmtahanda bir öğretmen vardı, böyle kara bıyıklı, bodur bir herifti. O herif takıyordu hep beni. Onun bir tanıdığıymış. Anlattı. Herif ev yaptırıyormuş? Parra lâzım değil mi? İşte biz de onun için çakıyormuşuz. Biliyormuş herif ehliyet için ilkokul diplomasına yanaştığımı. Anam be, ne doğru söylermiş kadın. Anam hep derdikl, kıçtan bacaklıdan sakın. Çok doğru söylermiş valla.

Neyse Kardeşim, başını fazla arıtmayalım, herif 2500 kâda dayı oldu bize. Bundan altı yıl önce neydi biliyon mu 2500 kâad? Ulan ormanın yansın be. Vijdan yok kardeşim. Valla yok. Neyse aldım o diploma denilen mereti sarıldım ehliyet işine.

Herifler direndi, ben direndim, bir sene de öyle geçti. Ama kafamın tası da attı yani. Tamam mı. Ulan bu herifler bu boku benden iyi mi kullanıyorlar be. Görüyoruz işte. Direksiyona çıkıyoruz kardeşim, heriflerin ilk lafı kaç kilometre görüyon, iyi mi? Hiç sesimi çıkarmıyorum ama içimden de asfaltlıyorum herifleri. Birgün karar verdim, n'olursa olsun alacam. Böyle uzun yola girmiştik. Neymiş, direksiyon kontrolüymüş. Bastım gaza, bastım gaza. Arada bir de dikiz aynasından bakıyorum. Tamam mı? Ben sürat verdikçe adamlar yengen. Biri «hızlı gidiyon» dedi. Allah be kardeşim. Allah imdadıma yetişti. O sırada yine böyle İstanbul plakalı bir araba yanımızdan zırp dedi geçti. «Buna da ehliyeti siz verdiniz. Bak nasıl gidiyor?» dedim. Ne desinler, beğenirsin. «O hususi arabadır.» İyi mi? O zaman çaktım kardeşim, dolmuşculuk yapacağımı biliyorlar ya herifler ondan anuta akbaba olmak niyetindeler. Yermi lan bu gariban? Kafam atıvermiş, topukladık gaz pedalını. «Hızlı gidiyon» dediler yine, «Beraber ölecez» dedim. Kilometre 170'e gelmiş 180'e el atıyor. Dikizden bir baktım, herifler yengen. «İster verin ister vermeyin. Bu araba böyle kullanılır.» dedim. Vereceez» dediler. Biraz daha gittikten sonra, yavaşlayıp bir manevra yaptım. Tamam. Geri dönüyoruz. Heriflerde çıt yok ha. Kendi kendime, «Olum Ali diyorum. Bu herifler seni içeri bir çekerlerse zokayı yediğinin günüdür»

Neyse kardeşim lâfı uzatmayalım. Geldik merkeze. Ben bekliyorum ki hemen içeri alacaklar. «İki gün sonra gel ehliyetini al» dediler. Apışıp kalmışım. Ama bu bir olur. Her zaman olmaz. Herif plakanı sökünce de sürat yapamazsın ki. İşte o zaman koklatacan. Anlatabiliyorum değil mi kardeşim? İşte benim bu lâftan anladığım bu. Yani diyorum ki, para eyvallah ama dayını da hazırda beklet. Sırasında koklatmaya paran olur da, sen yediremezsin. İşte onun için Dayı lâzım olur. Dayılar paranın kokusunu vermesini bilirler. İşte böyle kardeşim. Diyeceğim o ki... Neyse sıramız gelmiş, nafakamıza bakalım. Hadi Fındıkzade, Topkapı... Lan Receeep, lan mekânı boklu baarsana lan. Yenge, yenge gel. Fındıkzade...

Nâdim İNCEELER (müfettiş)

— **Maalesef beyefendi. Malesef oluyor böyle şeyler. Bizim görevimiz de bu gerçekte.**

— **Anlayamadım efendim?**

— **Yani yolsuzluklara el koymak. Şimdi, sıkışınca her kişinin aklına ilk gelen şey rüşvet. «Acaba kaça yapar benim işimi?» Bir güçlük ile karşılaşılınca ilkin bu düşünülüyor. Ben bu işin olmasını istiyorum ama bu usulünce mi değil mi, kanuna uygun mu değil mi? düşünen yok. İşim olsun da n'olursa olsun diyoruz. Ama olmaz. Demokrasiye uymaz. Demokratik sistemlerde toplum içindeki statüsüne bakılmadan her kişiye eşit muamele yapılmalıdır. Değil mi beyefendi? Olmaz. Olmaması gerekir. Fakat oluyor. Biz de istismar gördüğümüz anda hiç acımıyoruz.**

— **Afedersiniz Nâdim Bey, arada bir size de rüşvet teklif eden oluyor mu?**

— **Ne demek efendim? Bir Müfettişe rüşvet teklif etmek ne demek? Hadlerine mi düşmüş?**

— **Kuşkusuz olması çok zor da. Yani eğer böyle bir anınız varsa mutlaka ilginçtir. Bir örnek olarak bize anlatabilir misiniz diyecektim.**

— **Bir örnek olarak... Eeee şey anlatayım... Birkaç kez böyle çirkin olaylarla karşılaştım... Bir keresinde bir iş yerini, ismi gereksiz, denetliyordum. Adam açığını öylesine aptalca örtmeye çalışmış ki. Gözümden kaçmadı. Durum adamın da gözünden kaçmadı. Baktım mırınkırın edip duruyor. Bostan beygiri gibi, ama tam bir bostan beygiri gibi etrafımda dolaşıyor. Hiç aldırmadım. Gerekli işlemi yapıyorum. Ama bir yandan da tetikteyim. Çünkü bekliyorum. Bir ara afedersiniz, sıkışmıştım. Dışarıya çıkıp tuvalete gittim. Döndüğümde bir de baktım kimsecikler yok. Çantama baktım üzerinde bir tomar para duruyordu. Alıp saydım. Tam 10.000 lira. Kabarık görünsün diye olacak hepsini yüzlük koymuşlar. Tepem attı. Değil mi beyefendi, yani ben 10.000 liralık adam mıyım? Vatandaş benim fiatımı resmen biçivermiş, 10.000 lira. Yoo bo kadar küçülmeye dayanamazdım. Çağırdım kendisini.**

«— Bu nedir?

— Şeyyyy... yani... para...

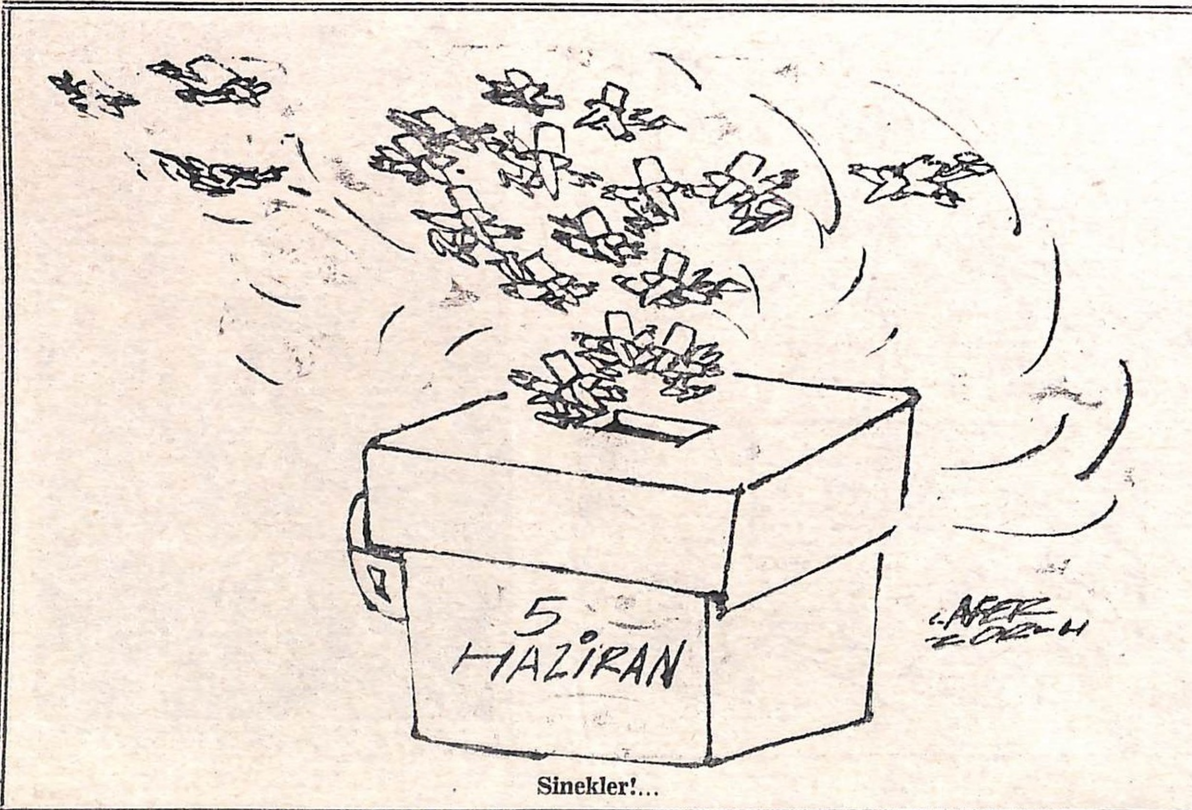
— Neden koyuldu buraya?

— ....

— Ne kadar bu para?

— 10.000 lira efendim.

— Sen beni ne sanıyorsun bayım? 10.000 liraya tenezzül ede-

Sinekler!...

cek kadar küçüldük mü yani?...»
deyip verdim veriştirdim. Utanmaz adam yemin billah edip «Bu kadar bulabildim» beyefendi, diye mırıldanıyordu.

— Acımıyacaksınız beyefendi. Maalesef oluyor böyle şeyler. İnsan da şaşırıyor yani. Değil mi beyefendi? Herkesin bir statüsü var. Ona göre davranmak gerekir. Öyle rastgele olmaz ki. Biz demokrasiyi iyi uygulayamıyoruz...

Asım GÖZÜBÜYÜK (Fabrikatör)

— Tabiii çok doğru bir söz. Bak delikanlı bir söz daha vardır. Tıpkı buna benzer. Söyle bakalım nedir o?

— Bilemiyeceğim bayım.

— Olmaaaz delikanlı. Bileceksin. Madem Atasözlerini soruyorsun hep sini bileceksin. Ben söyliyeyim de öğren: Akçenin gittiğine bakma, işin bittiğine bak. Nasıl? Çok doğru bir söz. Çok doğru. Tam iş adamına düstur olacak söz bunlar.

Şimdi söyle bakalım bana, paranın açmadığı kapı varmı? Parasız yaşanır mı? Paraya dayanmayan iş var mı? Ha, söyle bakalım!

— Olabilir beyefendi.

— Ne demek olabilir çocuğum? Olabilir mi hiç? Para her kapıyı açar. İyi bul bunu. Para her kapıyı açar.

— Pek çok kapıyı açabilir ama bu her kapıyı açar anlamına gelmez. Ayrıca bazı kapıları da kapayamaz. Sözgelimi ölümün kapısını.

— Haaaah hah hah haaa... Sen akıllı bir çocuksun. Tahsilin ne senin?

— Önemli değil beyefendi.

— Doğru önemli değil... Benim İlkokul. Yakında Lise diploması da alacağım. Bunları sen yıllarca okuyarak almışsındır. Ben yıllarca okumadım. Yıllarca çalıştım. Para kazandım. Dört sene önce ilkokul diplomamı aldım. Sen mutlaka Üniversite bitirmişsindir. Paran var mı? Vardır. Ama benim bir gazinoda vereceğim bahşişten daha azdır. Sen bir gazinoya gitmeyi, keyfince eylenmeye, meselâ dansöz hoşuna mı gitti, onu masana çıkarıp oynatmayı düşünemezsin bile. Ama ben yaparım. Param var çünkü. İşte sen okudun bu durumdasın. Ben para kazandım bu durumdayım. Yakında senin sahip olduğun o kâğıt parçalarına da sahip olurum. Diploma? Peh! Boş bunlar boş. Anladın

— Nihayet bir aşçıbaşı bulabildim karıcığım!...

mı? Şimdi dinle! Bırak şu araştırma maraştırma işini. Sevdim seni. Kafan çalışıyor. Gel benim fabrikalarımdan birinde çalış. Bu işten aldığının dört katını vereceğim sana.

— Teşekkür ederim beyefendi. Ben işimi seviyorum.

— Çocuk! Kafanı kullan. Biraz önce bana bir laf ettin, şimdi onu ben sana söyleyeyim: Ay aptal, ay derviş para ile biter her iş. Anladın mı? Sen yine düşün. Ne zaman istersen gel. Seni işe alacağım.

— Teşekkür ederim beyefendi. Sizden bir ricam olmuştu... Lütfen değindiğim söz üstüne düşüncelerinizi söyler misiniz?

— İnatçısın. Direnmesini biliyorsun. Tuttuğunu koparan insansın sen. İşte bunun için sevdim seni. Tuttuğunu koparıyorsun. Beni de kopar şimdi. Anlatayım.

Para her kapıyı açar. Parasız iş olmaz. Sizler sıkışınca çağın gerisinde gibi laflar edersiniz, ama parayı küçümsemekle asıl çağın gerisinde kalan sizlersiniz. İş yapan herkes için para gereklidir. Para işin kanıdır. Yeter ki o kanı iyi kullan. İşinin olması için ziyafet mi verirsin, rüşvet mi verirsin, sipariş mi verirsin, hepsi parayla olur bunların. İyi ve verimli çalışabilmek için dinlenmen gerekir. O da parayla olur. Hayat paranın üzerine oturmuştur. Paran olursa herbirşeyi yaparsın. İşin de biter. Rahatın da gelir. İş bitirmek için para gerekir. Ama biten iş daha çok para getirir. Para paraya iş ile bağlıdır. Parayı çekerken aradaki bağı koparma! O zaman sana zengin derler. Bağı güç lendir. O zaman büyük iş adamısın.

Benim Fabrikalarımda grev olmaz. Neden? Doyururum işçimi. Öyle doyururum ki, onları doyururken bile para kazanırım. Bunu tepip de greve gidecek işçiyle ben değil arkadaşları uğraşırlar.

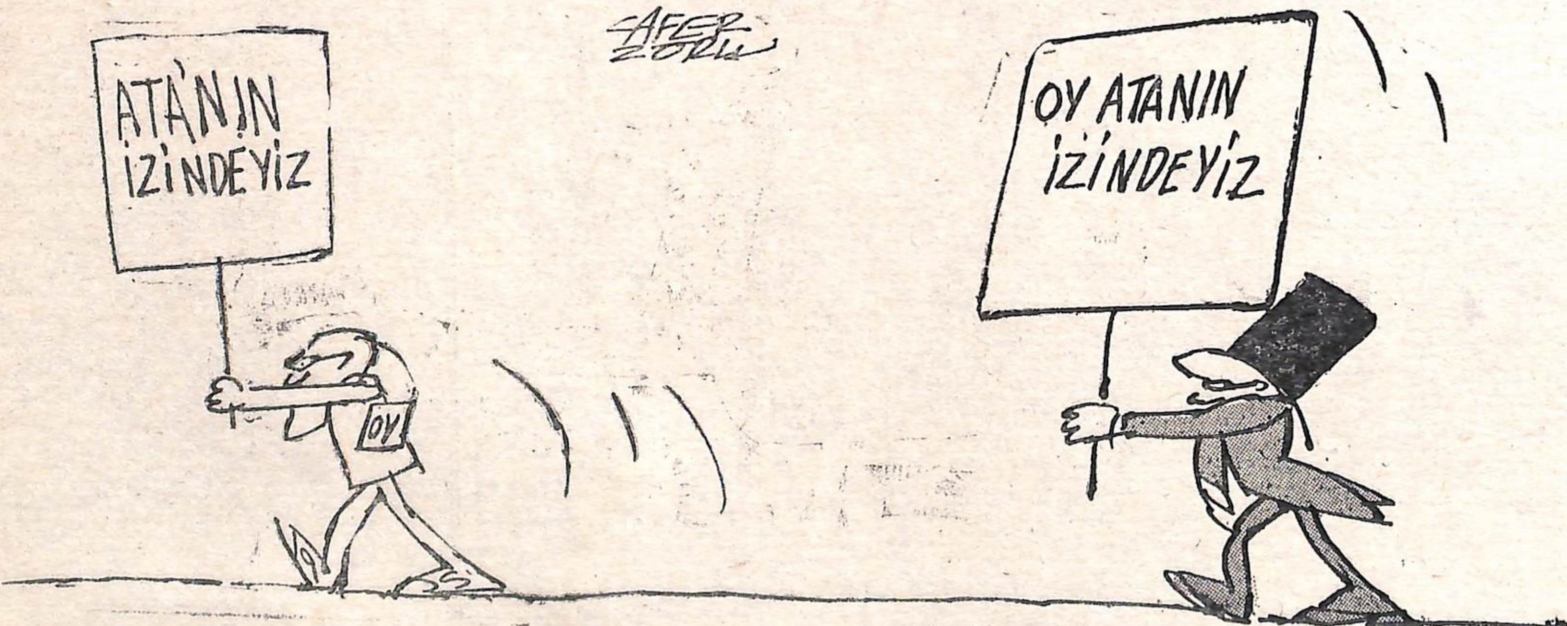
— Sakıncası yoksa bu durumu açıklayabilir misiniz?

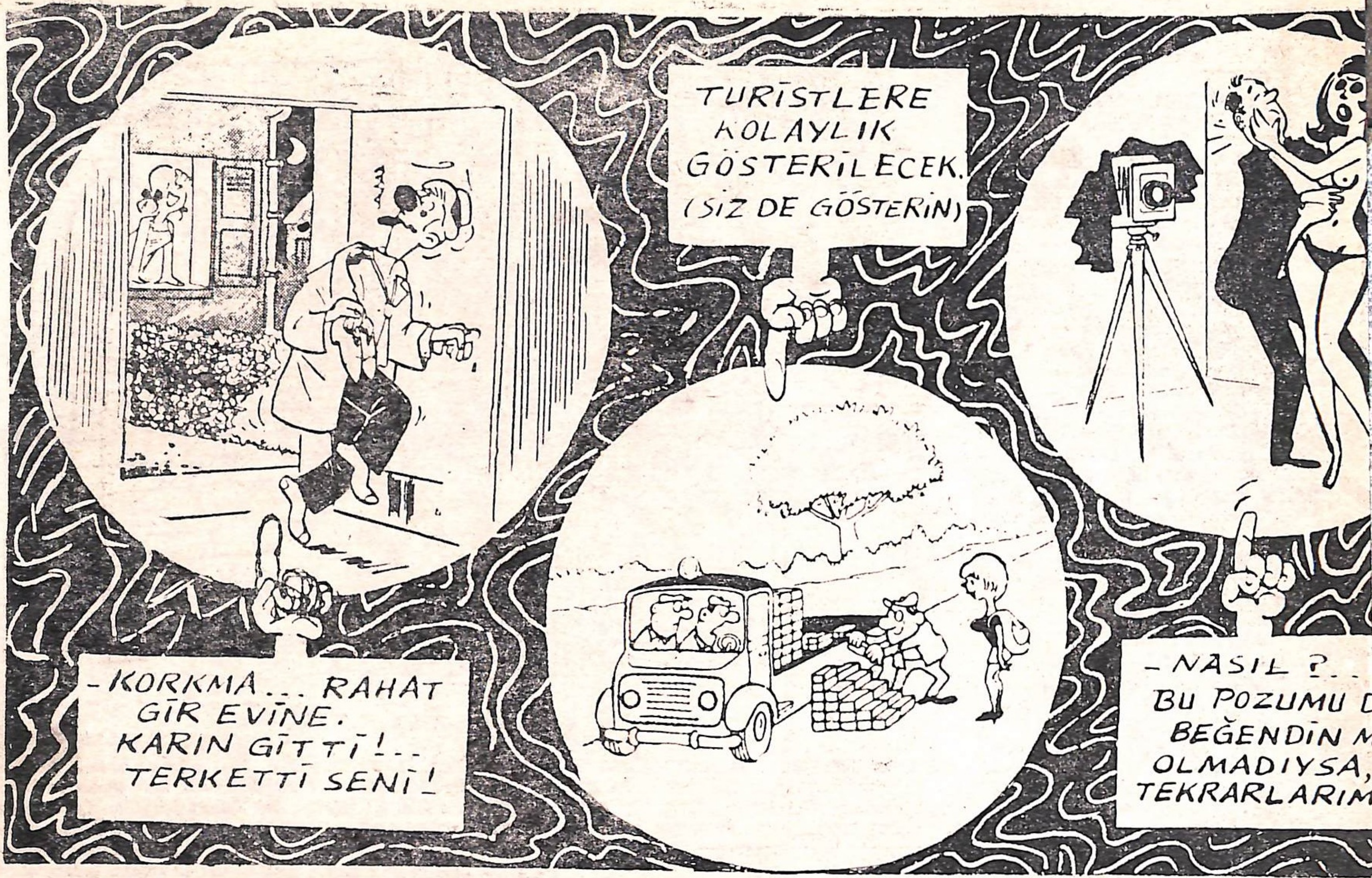
— Yazacaksın değil mi? Anlatayım. Ama yalnızca birini. Korktuğumdan değil. Ben kimseden korkmam. Çünkü zenginim. Bana gelen parama çarpar. Zaman daraldı. Yönetim kurulu toplantısına gideceğim. Bunun için birini anlatacağım yalnızca.

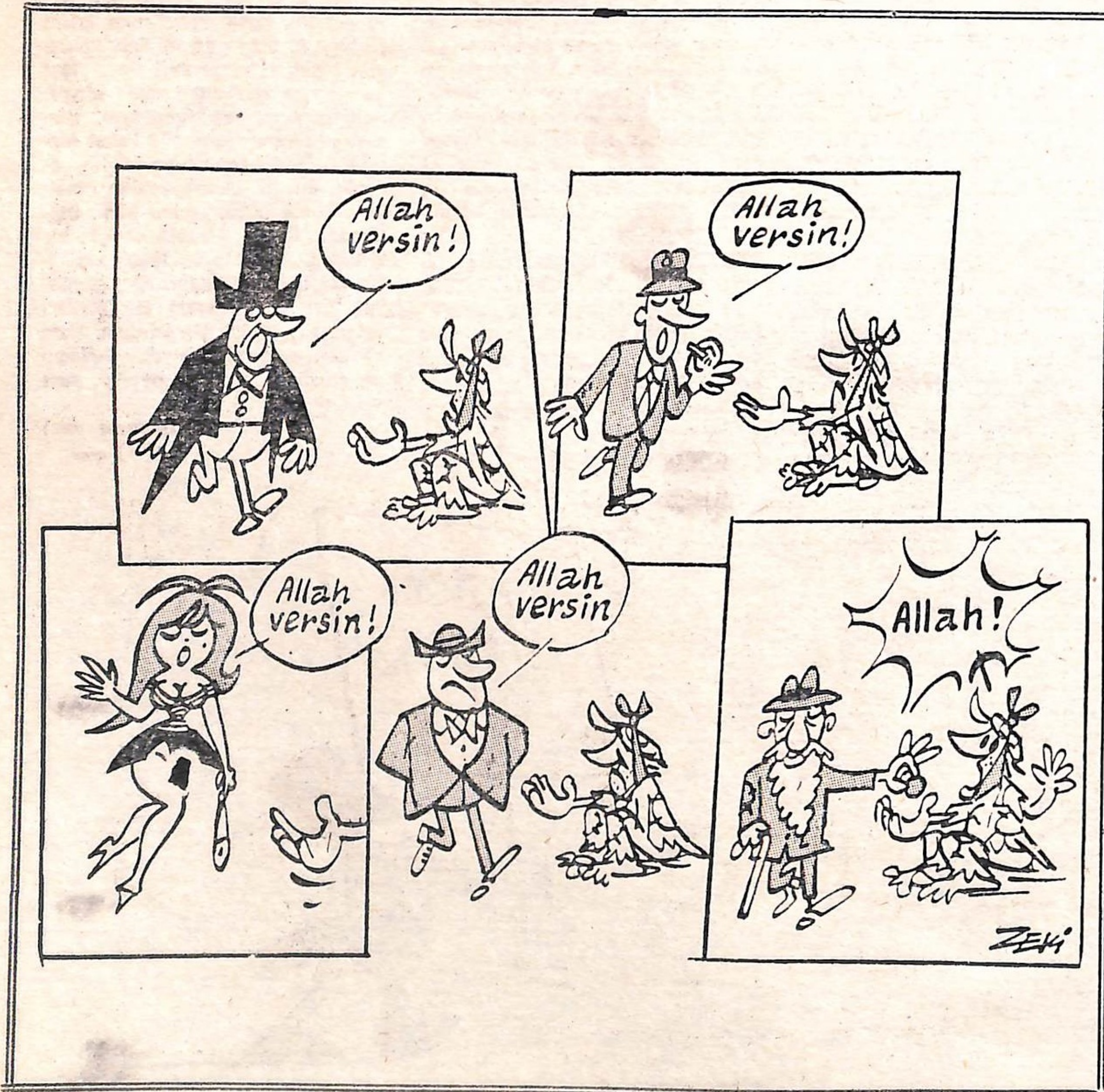
Dışarda eti kaça satıyorlar? En az elli lira değil mi? Benim işçim köfteği 35 liraya yiyor. Fabrikalarımın tüketim kooperatifi var. İşçi hem ucuza ve kaliteli mal alıyor. Hem parasını değerlendiriyor. Hissesi var. Bunu teper mi? Fakat hisselerin büyük çoğunluğu benim elimde. Bu bir. Orada satılan malların büyük çoğunluğunu ben üretiyorum. Bu iki. Meselâ et için bir çiftliğim. Yumurta ve tavuk eti için bir tavuk çiftliğim, süt, peynir, yağ için iki mandıram var. Bunları yalnız kooperatif için kurdum. Hem de sermayesi hazırdaydı. Anladın mı şimdi ay aptal ay derviş para ile biter her iş...

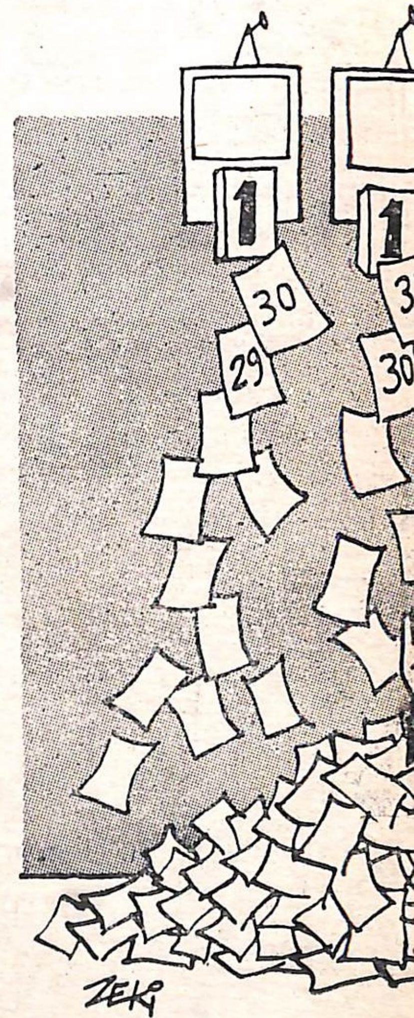
(Devamı var)

A T O

TURİSTLERE KOLAYLIK GÖSTERİLECEK.
(SİZ DE GÖSTERİN)
- KORKMA... RAHAT GİR EVİNE. KARIN GİTTİ!... TERKETTİ SENİ!
- NASIL ?...
BU POZUMU D
BEĞENDİN M
OLMADIYSA,
TEKRARLARIM

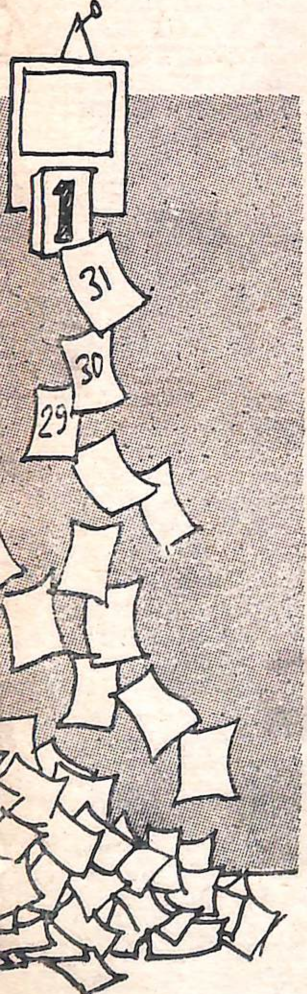

Allah versin!
Allah versin!
Allah versin!
Allah versin
Allah!
ZEKİ

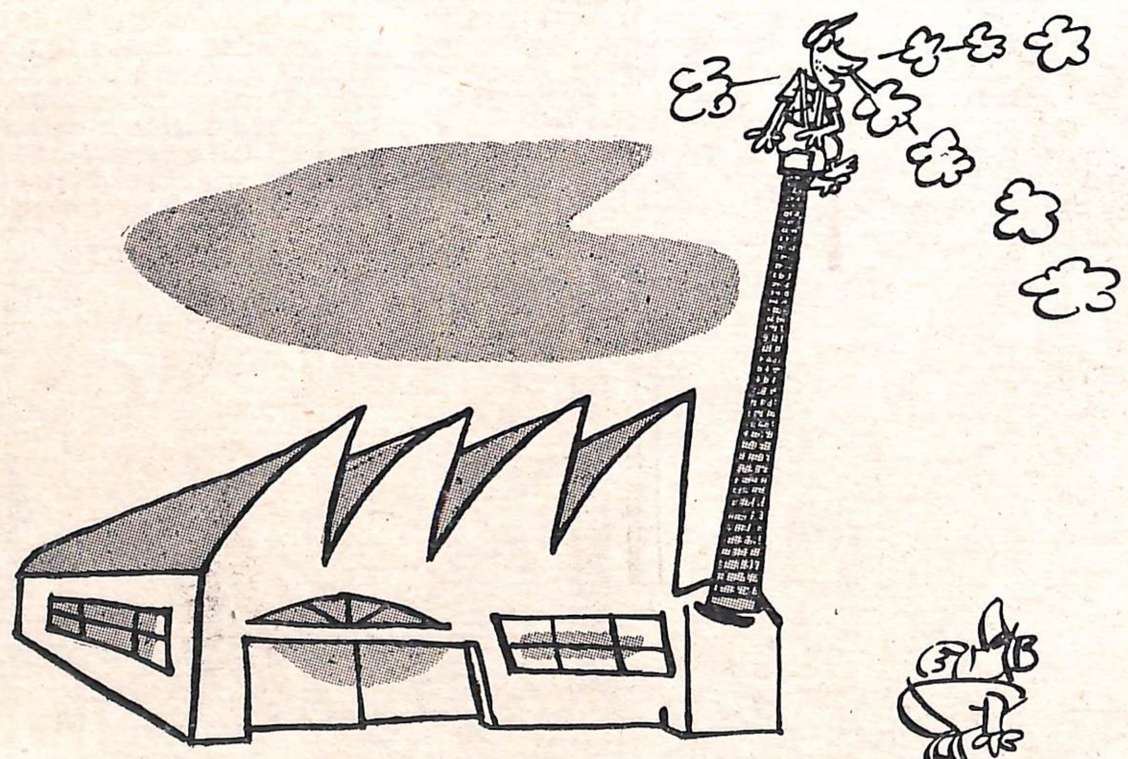

1
1
30
29
30
ZEKİ

«ÜÇ AYLIK

«Grev gözelisü»!...

— Mösyö Valin... Mösyö Valin... Çabuk gelin, başıma neler geldi...

Arabasından henüz çıkan Valin, derli toplu komşusunun dağınık saçlarına, perişan kılığına hayretle baktı.

— Ne oluyor madam Gerault? diye sordu.

— Hırsızlar... Evimi hırsızlar basarak elmaslarımı çaldılar... Güzelim dolabımı kırdılar... Korkunç bir şey bu... Acınacak hale düştüm.

Nefesi tıkanır gibi, ellerini kollarını sallıyarak konuşan kadını izledi Valin. Aynı şeyin kendi başına da gelebileceğini düşünerek canı sıkıldı.

Madam Gerault hem zengin, hem de geveze bir kadındı. Öğünmesini severdi. Elmasları hırsızları tahrik etmiş olacaktı.

Evine girdiklerinde ağır bir sebze çorbası kokusu Valin'in genzini tıkadı. Bütün zenginliğine rağmen hizmetçi kullanmıyan madam Gerault çok cimriydi.

— Arka bahçemde çiçek toplarken oldu bunlar, diye yeniden sızıldanarak anlatmıya bşladı. İşte tam o sırada salon penceresinden yavaşça içeri girmişler. Evimin her tarafını çok iyi bilen birileri olmalılar. Zira son derece çabuk iş görmüşler. Ben sadece sokak kapısının önünden hareket eden bir araba gürültüsünden kuşkulanarak içeri koştum.

Kırık, fakat ufak bir tamirle eski haline getirilebileceği belli olan zarif dolabının önünde yeniden ağlamağa başladı. Valin ona geçmiş olsun dedikten sonra yanından ayrıldı.

Halleri vakitleri yerindeydi Valin'lerin. Çocukları yoktu. Tiyatro dekoratörü idi ve işini seviyordu. Senede üç defa yabancı memleketlere seyahat olanaklarına da sahipti. Özel bir kişiliği olmıyan, bununla beraber son derece güzel eşi iyi huyluydu. Evet, bu güzel kadınla, sevdiği işi arasında dünyanın en mutlu erkeği olabilirdi ama... Kaynanası olmasaydı.

Acı bir gülüşle dudakları büküldü. İşte ufkunu karartan tek nokta buydu. Her saniye evine gelen bu kadından nefret ediyordu. Evindeki bütün işlere karışan, kendi becerikliliğine inanan, varlığını her an hissettiren, bu kraliçe tavırlı kadının, karısı Giselle üzerinde büyük bir etkisi vardı.

Evi kendininkilere çok yakın ve güzeldi ama orada yalnızlıktan sıkıldığını söyliyerek günün her saatinde onlara koşuyordu. Kalbi zayıf olduğundan, gücenmesin diye bir şey de söylenmiyordu. Neyse...

Evine girip, pardesüsünü dolap şeklindeki portmantoya asarken ilk defa olarak onun güzelliğine hayran oldu. Parmaklarını portmantonun kabartma çiçekleri üzerinde gezdirdi.. Ve birden aklıma parlak bir fikir geldi. Bu hırsızlara bir tuzak hazırlanabilirdi. Fikri veren, elbise dolabıydı. Dolabı açan, orada bir ceset görecekti! Canım, elbetteki gerçek bir ceset olmıyacaktı bu.

Kendi benzeri bir manken yaptıracak ve boynundan bir iple dolaptaki çiviye asacaktı. O güzel dolaptan bir şeyler aşırmayı düşünen hırsızlar bir cesetle karşılaşınca şaşıracaklar, ya kaçacaklar, yada çıkardıkları gürültüden yakayı ele vereceklerdi.

Bu düşünceyle fazlasile heyecanlanan Valin, girişeceği işin inceliklerini düşünmeğe başladı. Bir sürpriz yapmak için Giselle'e bir şey söylemiyecekti.

O gece yemekte, karısı durmadan komşuya giren hırsızdan bahsetti.

— Zavallı madam Gerault! N᾽ söylediğimi duymuyor musun? Başka şeyler düşünüyor gibisin...

— Duyuyorum... Duyuyorum... Oradaydım zaten.

— Ne? Bu faciaya tanıklık ettin demek?

— Yok canım. Kendisi çağırdı beni, ben de hatırını kırmadım gittim.

— İyiki annem burada değildi. Çok fena olurdu.

Bu dedikodu artık Valin'in canını sıkmağa başlamıştı. Yalnız kalmak ihtiyacını duyarak çalışma odasına çekildi. Az önce aklına gelen fikir üzerinde durdu, yalnız bir değişiklikle. Bir taşla iki kuş... Hiç bir tehlikeye atılacak değildi. Sevgili kaynanasını sonsuzadek görmemek... Bu kadın kalbinin zayıf olduğunu ileri sürüyordu ama bilinmezki! Onun yaratıklar sülalesini toprağa verdikten sonra ancak dünyalarını değiştirirlerdi. Yeterki...

Ertesi günden itibaren işe başladı. En iyi bir mankenciye, -semtlerinden en uzak aynı zamanda - mankenini yaptırdı. Gizlice evine taşıdı. İlkin bahçedeki ambara getirdi mankeni ve yüzünü sarı ile mor arası bir renge boyadı. Sonra kendi elbiselerinden birini giydirdi. Daha sonra da onu sokak kapısının yanındaki dolap portmantoya boynuna bir ip geçirerek astı. Mankeni astıktan sonra bir ürperti geçirmekten kendini alamadı. Sonra toparlandı, salona geçti, bardağını viskiyle doldurarak beklemeye başladı.

İlk gelenin kaynanası olacağını biliyordu. Karısı bezik oynamağa arkadaşlarına gitmişti.

Sokak kapısı açıldı yarım saat sonra, ayak sesleri dolaba yöneldi. Bütün dikkati kulaklarında, dinliyordu Valin.

Dolap kapısı açıldı. Cehennem kapısının gıcırtısı böyle olabilirdi ancak. Sonra korkunç bir gürültü, sonra keskin bir çığlık, sonra bir düşüş.

Valin koştu. Kaynanası yerde yatıyordu. Ölmüştü.

Derhal mankeni olduğu yerden alarak ambara, eski bir sandık içine sakladı. Mankeni sonra, bir başka gün oradan alarak yok edecekti. Her şey ne kadar da çabuk, kolay ve tasarladığı gibi olmuştu!

Karısı eve geldiğinde, kaynanasının bağırarak düştüğünü, irden fenalaştığını, doktoru çağırmağa vakit bulamadan öldüğünü söyledi.

Kaynanası toprağa verildikten sonra yaşam normal seyrini çabuk aldı.

Valin vicdan azabı çekiyor muydu? Belki, biraz.

Ama, gerçeği söylemek lâzım gelirse, on seneden beri ilk defa olarak kendini evine sahip hissediyordu. Huzursuzluğunu doğuran tek şey, eşinin üzüntüsüydü.

Bir gün, eşi, akşam işinden dönerken annesinin evine uğramasını ve düdüklü çay ibrigini getirmesini söyledi. Ölümünden beri oraya gitmeğe gönlü varmıyordu genç kadının. Bu isteği elbette yerine getirecekti.

Ve akşam, kaynanasının güzel evi önünde durdurdu arabasını.

Bir ay olmuştu bu eve ayak basmıyalı. İlkin, yanıldığını sandı. Ama hayır, balkonlu oturma odasında ışık vardı!

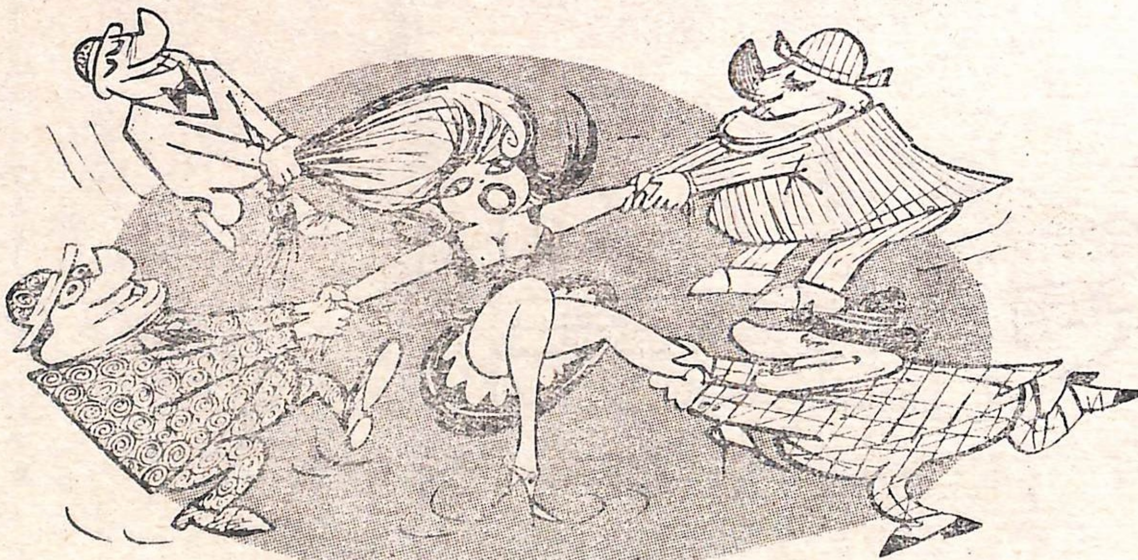
Arabasından indi, bakımsızlığa terkedilen bahçenin uzamış çimleri üzerinde ağır adımlarla ilerlemeğe başladı. Evdeki Giselle olamazdı. Bir çok tatlı anılarla bağlı olduğu bu eve henüz yapayalnız girmeğe cesareti yoktu. Zaten bu nedenden oradan almak istediği çay ibriğini getirmesini kendisinden istemişti ya.. Birden aklına hırsızlar geldi ve geri dönerek arabasının eldiven gözünde sakladığı silahını aldıktan sonra, yeniden bir kelebek hafifliğiyle yürüyerek güzel eve döndü. Birinci kattaki balkonlu oturma odasının penceresi önündeki ağacın dallarını aralıyarak dikkatle içeri baktı.

Şaşkınlıktan, neredeyse bağırarak kaçacaktı. Orada, her zamanki koltuğunda oturuyor ve dantel örüyordu kaynanası!

Tül perde vardı pencerede ama bu ince tülün ardındaki kadını tanımamasına imkân mı vardı?

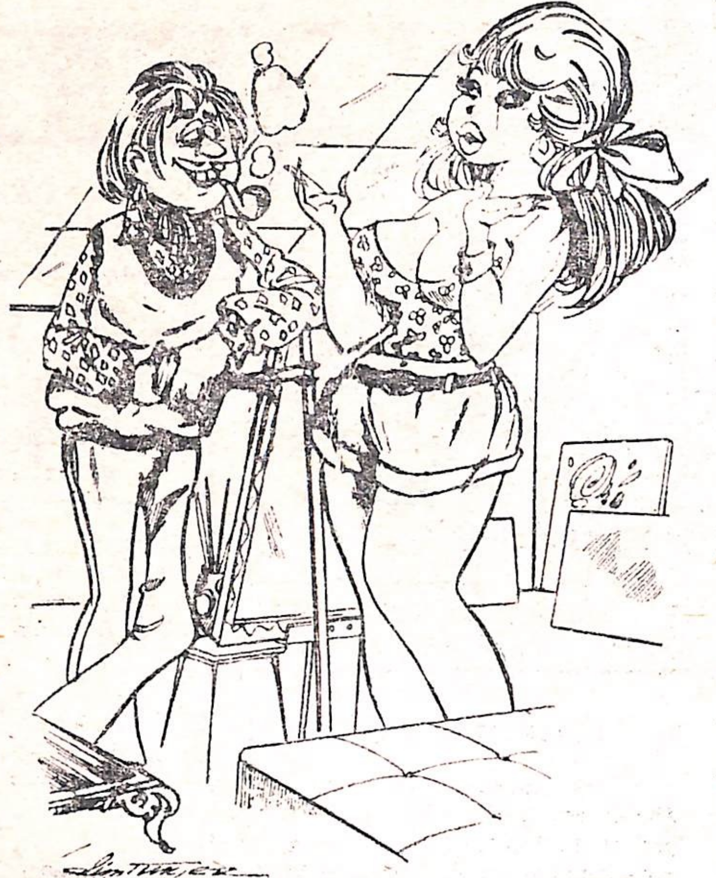
Sırtından aşağı buz gibi bir terin boşandığını hissederek başını pencere camına iyice yaklaştırdı. Yaşlı kadın bir gürültü işit-

— Kadın işçilere rağbet erkeklerden daha çok —

PATRONLAR — Sana bu kadar rağbeti çok görüyorlar, ayıp be!...

— Yooo! Bugün yalnız poz vereceğim!...

miş gibi başını ondan tarafa çevirince korkuyla geriledi. Evet emindi, Giselle'nın annesiydi... Beyaz saçları, hafifçe kambur sırtı, alaylı bakışlarile, oydu!

— Deli oluyorum, diye mırıldandı. Belki de hayal görüyorum... O öldü, cenaze töreninde bulundum... Ama bazen ruhlar evlerini ziyarete gelirlermiş... Bunu işittim... Belki de, beni cezalandırmak için geldi!

Silahını yere atarak bir çılgın gibi koşar adımlarla bahçeden çıktı, arabasına girdi, gaza basarak oradan uzaklaştı. Uçar gibi, rastgele sürüyordu arabasını. Şehirden çıktı, kırlar, köyler, bilmediği yerlerden geçti. O evden, yeniden hayata dönen, kendisini cezalandırmak istiyen o kadından ne pahasına olursa olsun kaçmalıydı.

Birden, iri bir yıldız gibi gözlerine doğru ilerliyen bir ışığa doğru sürüklendi, kulakları sağır eden bir gürültüyle kendisini kaybetti.

Bir kamyonla çarpışarak, ölmüştü.

⁂

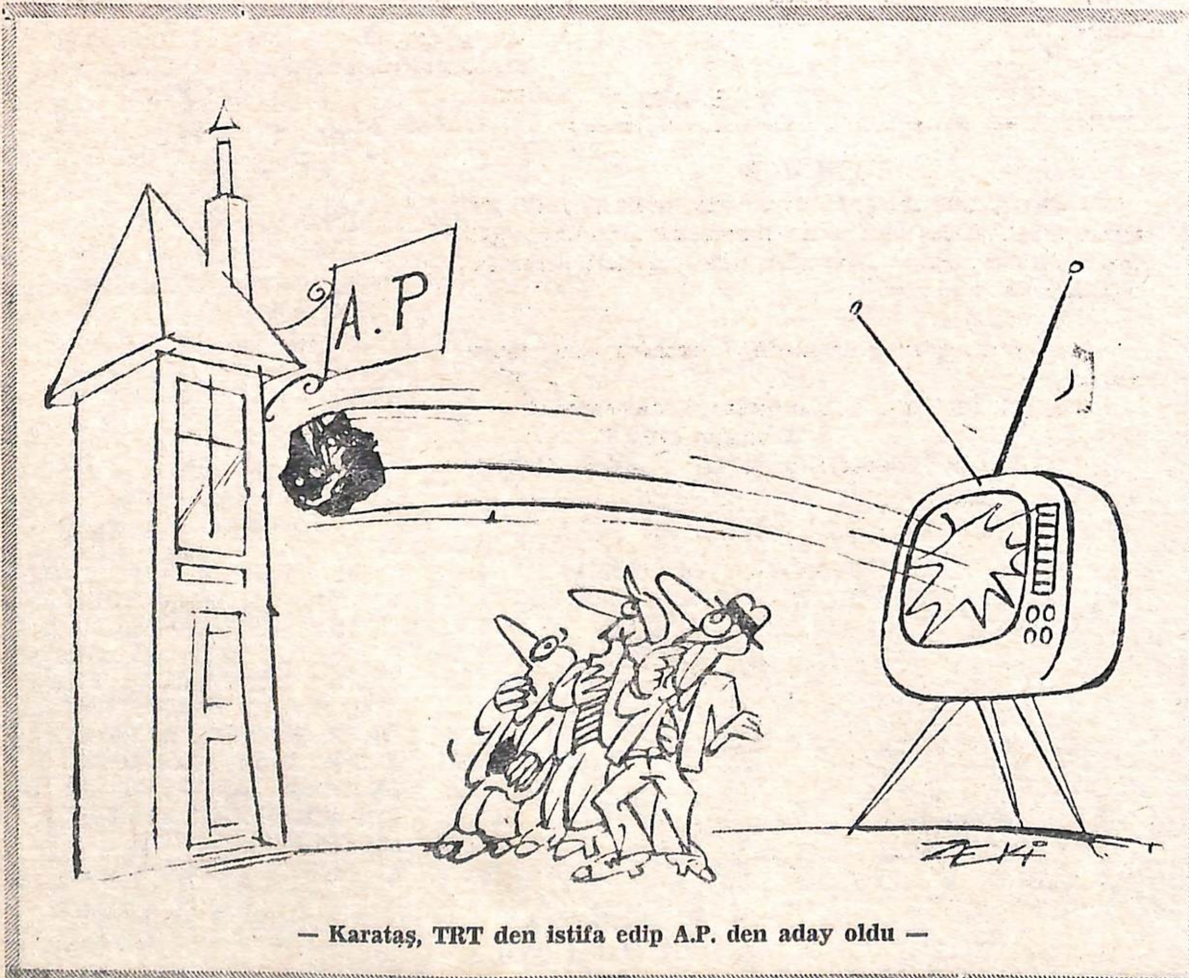
Yağmur camları döğerken, odasındaki koltuğunda oturuyordu Giselle. Bütün anıları büyük bir canlılık içinde gözleri önündeydi.

Annesinin ani ölümüyle şaşkın olduğu günler, bir rastlantı sonucu, ambardaki sandıkta kocasının elbiseleri giydirilmiş olan o korkunç mankeni bularak her şeyi anlamıştı. Sonra daha kesin bir kanıya sahip olmak için annesinin evine giderek onun elbiselerini giymiş, başına onun saçlarına benziyen bir perük takarak koltuğuna oturmuş, kocasını beklemişti. Ana kız birbirlerine benzerlerdi zaten...

Bütün bunlar çok acı şeylerdi.

Bir süre ağladı. Sonra gözlerini kurulayarak mutfağa yöneldi.

Çeviren: Süheylâ AYKUT

— Karataş, TRT den istifa edip A.P. den aday oldu —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaassı

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI: Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı: 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI: Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım:
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

Sizin için...

Selçuk KULAKSIZ

BAŞ YERİNE AYAK

Orta okul son sınıftaydık. Yatılı okullara giriş koşulları gelmişti.

Coğrafya dersinde ilhan parmak kaldırarak:

— Hocam, benim evraklar tamamlandı.

Öğretmenimiz:

— Senin işin bitmiş, hemen idareye baş vur.

İlhan:

— Hocam, başım geçen gün kapıya çakıldı ağrıyor, acaba ayak vursam nasıl olur? Demesin mi?!

Mehmet HAMEŞ
Hassa Lisesi 6 Ed. No: 109
Hassa — HATAY

Murat KÜRÜZ

CANIM YANDI

Az maaşlı, çok borçlu memur Ahmet bey, gecekonduda oturur. Beş yaşlarında bir kız çocuğu, iki de karı - koca kendileri olmak üzere üç kişilik bir aileyi oluştururlar.

Ahmet bey çarşıya, pazar yerine her alış - verişe çıktığında, evin gereksinimlerinden her birinden azar azar alıp fileye koyduktan, aldığı maddelerin ücretini ödedikten sonra başlar:

«Canım yandı, canım yandı.» Şarkısının bu sözlerini terennüm etmeye.

Ahmet bey alış - veriş dönüşü eve geldiğinde karısı onu asık bir suratla kapıda karşılar. Ve haşlar: «File yarım bile olmamış, bu ne rezalet!» Ahmet bey karısının ne dediğine aldırmaz, başlar:

«Canım yandı, caaanım yaaandıı!» teranesine.

Veysel KARASOY
PTT Memuru Bostanlı — İZMİR

Murat KÜRÜZ

GEÇEN HAFTANIN OLAYLARI...

*** Geçen hafta İstanbul'da tarihe geçecek değerde önemli olaylar olmuştur. Bunlardan bir kaçını belge olarak sunuyoruz...**

*** Mevlânâkapıda oturan dar gelirli bir yurttaş, hayatında ilk olarak ev kirasını ayın birinde vermeyi başarmış, bu durumu şüphe uyandırdığından bu yurttaş için soruşturma açılmıştır...**

*** 28 yaşında genç ve güzel bir kadın, gece saat 21 sıralarında Galatasaray'dan Taksim'e kadar tek başına gidebilmiştir.**

*** Adının açıklanmasını istemiyen Fikir tepesi gecekondularından birinde oturan vatandaşlarımızdan biri yarım kilo muz almıştır.**

*** Pazar günü yapılan futbol maçından hakem sağ ve yarasız kurtulmuş ve hiç bir futbolcu hasteneye kaldırılmamıştır.**

Murat SOLGUN
1170 Sok. No: 122 — Gürçeşme/İZMİR

NELER VAR NELER

Karaborsa rüşvet
Hafif sanai böyyük Türkiye
Kuruzıkı, birde temeller
Neler var bizde neler
Faili meçhul cinayetler...
Daha neler neler
Mobilya talan özgürlüğü
Vurgun palavra yalan özgürlüğü

Necmettin ÇAKIR
Gerze — SİNOP

TUTULMUŞ

Oldukça gösterişli, şuh bir kadın, üzerinde açık bir elbise olduğu halde tren kompartımanının kapısını açtı.. İçeride oturan adamın hayranlık dolu bakışları arasında koltukları işaret ederek:

— Tutuldu mu?

Adam kadına baygın bir şekilde bakarken, dilini işaret ederek:

— Na. na. nasıl tu-tu-tu-tul-ulmasın ha-han-hanfendi...

Yurdakul YAĞCI
Kütahya Caddesi No: 90 Kat: 2 — ESKİŞEHİR

SICAK SU

Doktor hastaya sordu:

— Yemekten bir saat önce sıcak su içmenizi söylemiştim. İçtiniz mi?

— Hayır, doktor bey bir çeyrek saat içtim, neredeyse çatlıyacaktım..

Yetkiner MAYDA
Yetkiner Bakkaliyesi, Gençlik Cad. Kızılcık Sokak
Maltepe — ANKARA

* * *

ERKEK Mİ, DİŞİ Mİ?

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Venüs yıldızı ne güzel parlıyor...

— Hayır, o venüs değil, çoban yıldızıdır.

— Allah Allah!... Bu kadar uzaktan bir yıldızın erkek mi, dişi mi olduğunu nasıl anlıyorsun?..

Yetkiner MAYDA
Yetkiner Bakkaliyesi, Gençlik Cad. Kızılcık Sokak
Maltepe — ANKARA

Aydın ÖNDÜL

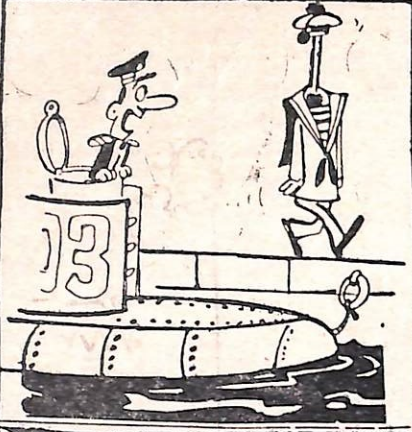
TEREDDÜT

Sis mi basmış ortalığın
Yoksa duman mı? seçemiyorum.
Bir dörtyol ağzına gelmişim,
Karşıdan karşıya geçemiyorum.
Sağa gitsem sağcı,
Sola dönsem solcu diyecekler.
Velhasılı kelâm,
Ne halt edeceğimi bilemiyorum.

Vedat GÜRGÂN
ANKARA

dünya Karikatürleri...

– BU DÜŞMAN DENİZALTISI DEĞİL. KENDİNİ GİZLEMENE GEREK YOK!

– BEYEFENDİ SİZİN YOKLUĞUNUZU ELBETTE HİSSEDİYOR!.. YOKSA, BU KIZLARI EVE GETİRMEZDİ.

BURADA TEFTİŞİ BEN YAPARIM.. SENİN SÖZÜN KIŞLADA GEÇER!

GİTTİ!

Az gitti, uz gitti..
Dul geldi kız gitti..
Ne sihirdir..
Ne keramet!.
Kızardı nar gibi
Ayaklandı
Kaz gitti...
Ziyafet suya düştü...
Saz gitti!..

* * *

DİL

«Dilini tut» dedi
Karısı..
Çıkardı Celil
Tuttu dilini
Şaşkınlıktan..
Karısı,
Yuttu dilini!..

* * *

NEDEN VURMUŞ ?

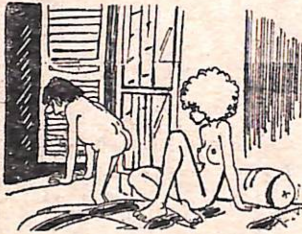
El oğlu bu..
Bakmaz,
Gözünün yaşına.
Vurur..
Tekmeyi beline.
Sorarsın:
Neden vurdum..
Sebep ne?
Bir tekme daha
Atar beline..
Gelen vuruyor
Giden vuruyor..
Bir - iki tekme de
Ben vurdum beline
«Acıdım da...» der
Haline!

∴

Zayıf olsan bile,
Zayıf görünme..
Fırsatçıların,
Sakın gözüne!..

SÖYLE KİMDEN?

**Bir kadın vardı
Gözleri, sözleri güzeldi
Bacakları düzgün
Göğüsleri dolgun
Ömre bedeldi.
Bir gün geldi...
Evlendi.
Kocası, ihtiyar
Ve yorgun..
Fakat zengindi.
Bir çocuk istedi
Kadın..**

**Oldu isteği.
Doğurdu bir
Gürbüz çocuk!...
Kocası baktı
Çocuğa..
«Bu değil benden» dedi.
«Söyle kimden?» dedi.
Kadın:
«Çocuk Nazmi'den.
Doğum masrafları
Senden» dedi.**

Parlak Çocuk!

PARLAK çocuktu Azmi. Bizlerle oyun oynarken mızıklar, durup dururken parlardı. Bir şey alırken bakardık. Örneğin, dondurma.. Elindeki paralar çil çildi... Pırıl pırıldı. Parlaktı! Pabuçları gıcır gıcırdı.. Hergün boyattığı için de, her gün parlaktı. Okuldaki durumu da iyi idi... Yani parlaktı. Onu çok kez elma yerken görürdük. Elindeki elmalar öylesine güzeldi. İnsan yemeğe kıyamazdı. Kırmızısı anlatılamaz belki ama, parlaklığına gelince, ne diyeyim bilmem ki?.. Pırıl pırıldı... (MOSTRALIK) mı neydi?..

Diyeceğim şu ki, parlaktı! Saçlarına ayrı bir özen gösterirdi ve parlaktı. Gün geçtikçe çocuğun asıl ismi de unutuldu. Aramızdaki ismi, PARLAK'tı!

Sonraları, bizlerle oyun oynarken, durup dururken neden parladığını, neden mızıkladığını anlar gibi olduk. Çünkü, bizler parlak değildik. Sadece bizler mi? Hiç bir şeyimiz parlak değildi. Anlaşılan arkadaşlarının da parlak olmasını istiyordu Azmi. Bu yüzden huysuzluk yapıyordu galiba. Hani, haksız da değildi. Bu çocuk neye sahipse, nesi varsa hepsi parlaktı. Bu sevimli çocukla, arkadaşlık yapmak için, parlak olmak gerektiğini, zaman çok belirgin olarak ortaya koymuştu..

Çocuk bizimle arkadaşlık yapmak istiyor... Galiba bizi seviyordu da.. Onun sevmediği parlak olmayışımızdı.

Fakat ne yapabilirdik?.. Parlak olmak bizim elimizde değildi. İstesek de olamazdık. Biz onun gibi olamadık ama, parlak çocuk isterse bizim gibi olabilirdi. Öyle ya... Biz, üstü başı dökülen, ayağında doğru dürüst pabucu olmayan fakir çocuklardık.. Yarım pabucumuzu parlatmağa kalksak.. Uzun zamandır harcamağa kıyamadığımız beş - on kuruş cebimizde pas tutmuştu. Biz onun gibi olamadık... Onun cebinden çıkardığı paralar çil çildi. Pırıl pırıldı! Bu parlak çocuk, ne bize benzeyebildi.. Ne de biz o-na...

∴

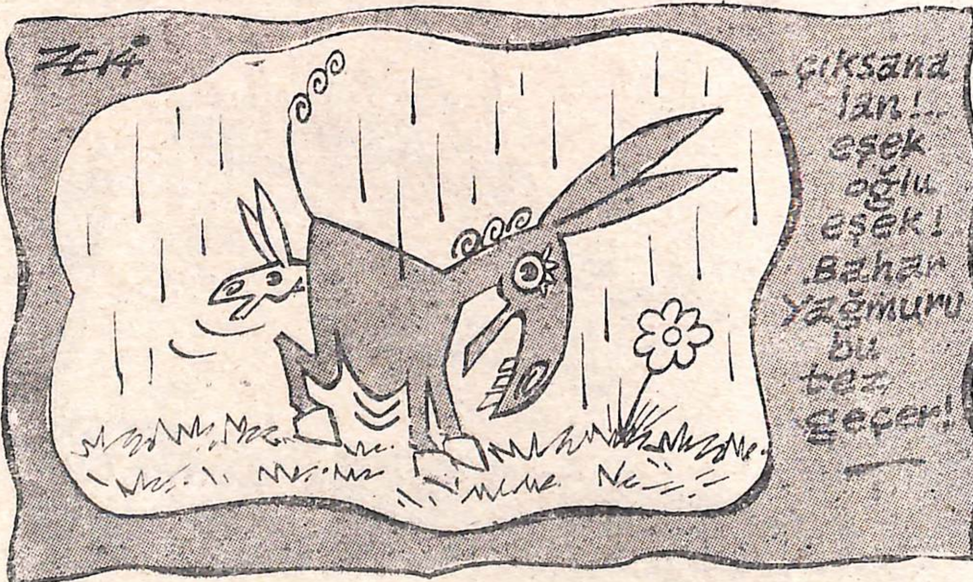
Yıllar geçti.. Zaman bu parlak çocuğu bir gün karşıma çıkardı. Önce tanıyamadım. Zorla pabucumu boyamağa kalkan, bu boyacı da kim oluyordu? Kendini tanıtınca, şaştım kaldım. «Nasıl oldu» dedim «bu durumlara düşecek kişi değildin sen!»

«Sorma» dedi «Uzun hikâye!...» Pabuçlarımı boyadı, bir güzel parlattı!... Sonra kahveye gittik. Birer çay içip pişpir'ik oynadık. Hiç mızımadı. Yıllar onu bizden biri, bizim gibi yapmış.

Kahveciye verdiği paralar, (sandıktan çıktık) der gibiydi... Boyacı sandığından!...

Anlaşılan, bir şey kalmamıştı, babasının mirasını yemişti!... Doğaldı da... Bu kadar parlaklığa hazır para dayanır mıydı?...

Yazılı

Altın bulsun

«PARA VEREN ALTIN BULSUN»
dedi adam...
Şakir, verdi bütün
Parasını adama!...
Sonra altın bulmak
İçin koyuldu yola!..
Gözünü dört açarak
Baktı yerlere...
Yoruldu aramaktan
Bitkin düştü yere!
Anladı attallığını.
Dedi «Altın senin neyine?»

Yazısız

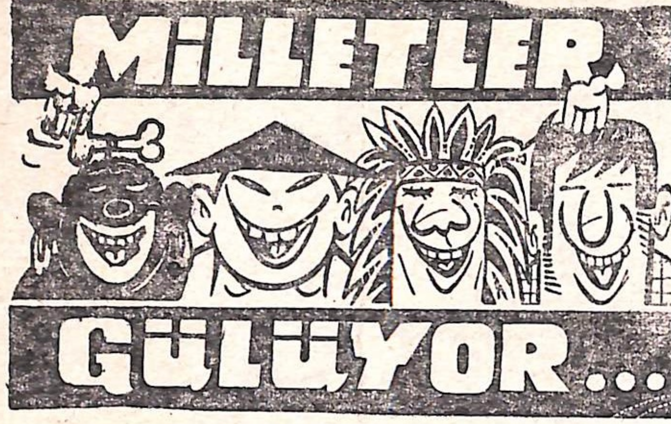
CEZAEVİNDE

Modern ceza evinin yeni hükümlüsünü karşısına alan müdür:

— Burası, öteki ceza evlerine benzemez, dedi. Feleğin sillesini yemiş olan vatandaşlarımızı topluma yararlı birer insan yapmak için ayrı bir sistem uygularız, Eğitiriz, okuma imkânı veririz, en önemlisi çalıştırırken bile mesleğine uygun işler veririz. Size gelince, buraya düşmeden önce ne iş yapardınız?

Hükümlü cevap verdi:

— Mahalle bekçiliği!...

BAŞARI

İki arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— Başarıya ulaşmış bir erkek, karısının harcadığından çok para kazanan erkektir, dedi.

Sonra gülümseyerek:

— Başarıya ulaşmış bir kadın da, böyle bir kocayı bulmuş olan kadındır, diye ekledi.

— Yumurta fiyatları yükseliyormuş..

— Desene, kafan kıymetleniyor!...

Yazısız

NİKÂH

Masaya oturan genç çifte, evlendirme memuru sordu:

— Bu kadını eş olarak kabul ediyor musunuz?

— Hayır, dedi erkek.

Davetliler mırıldanmıya başladı, şaşıran nikâh memuru:

— Peki öyleyse neden buraya geldiniz? Hayır demek için mi?.

— Yoo, dedi erkek, evlenmeğe geldik. Fakat bu iş için bana danışan, fikrimi ilk soran siz oldunuz da!...

GEREKEN

Doktorun odasına giren genç kadın:

— Beş yıllık evliyim, diye derdini anlatmıya başladı. Kocam, yakışıklı, genç, terbiyeli ve çalışkan bir insandır. Bütün günü bürosunda çalışmakla geçer, akşamları evine vaktinde döner. Yemek yeriz, televizyon seyrederiz, saat onbire doğru yatarız. O eline gazetesini alır, ben polis romanımı. Okumaktan bıkınca elektriği söndürür ve hemen uyur. Sabah saat sekizde kalkarım, kahvaltıyı hazırlarım. Yalnız pazar sabahları bir saat geç kalkarız. İşte beş yıldan beri bütün yaşamımız bu.

— Korkunç bir evlilik! diye söylendi doktor. İnsanın böyle güzel bir karısı olsun, elini sürmesin... Kocanızı görmem ve ona bazı öğütler vermem gerekiyor.

— Kendisi bekleme salonundadır doktor. İsterseniz hemen çağırayım.

Genç kadın dışarı çıktı, bir kaç saniye sonra kocasile döndü.

— Mösyö, dedi doktor, özel hayatınıza karışmak belki biraz ukalâlık olacak ama, karınızı da düşünmelisiniz. Evliliğinizin nasıl geçtiğini az önce bana anlattı. Oysa, bir erkek olarak sizin de bazı şeyler yapmanız gerekmektedir.

Genç koca büyük saflıkla sordu:

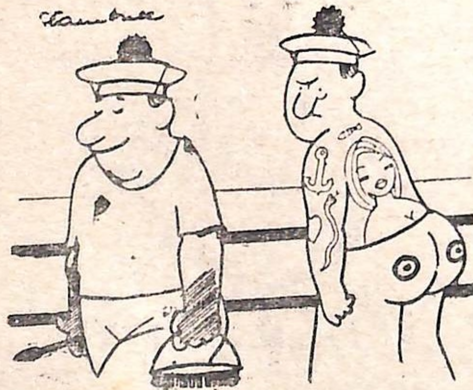
— Meselâ ne yapmalıyım?

— Anlatmakla olmıyacak, diye doktor yerinden kalktı, genç kadına yaklaştı ve eşinin yapması gerekeni gösterdi.

Görevini bitirince:

— İşte mösyö, dedi, haftada en azından üç kere yapılması gereken budur.

— Pekala, diye cevap verdi koca. Hangi günler buraya gelelim?

Yazısız

KARTVİZİT

Çok güzel, fakat hafif bir kadın bir doktora muayeneye gitmişti. Muayeneden sonra, vizite ücretini doğal olarak ödemek istediğinden, doktora bir kart uzattı. Kartta yazılı olanlar şunlardı: «Çılgınca bir aşk gecesi için.»

Doktor gülümseyerek kartı kabul etti ve cebine koydu. Ama evine döndüğünde, kıskanç eşi kartı bularak aldı. Ertesi sabah, güzel kadının kapısını perişan kılıklı bir dilenci çalarak, doktora vermiş olduğu kartı uzattı. Kartın altına, doktorun eşi şu satırları eklemişti:

«Borcunuzu bu adama ödiyebilirsiniz.»

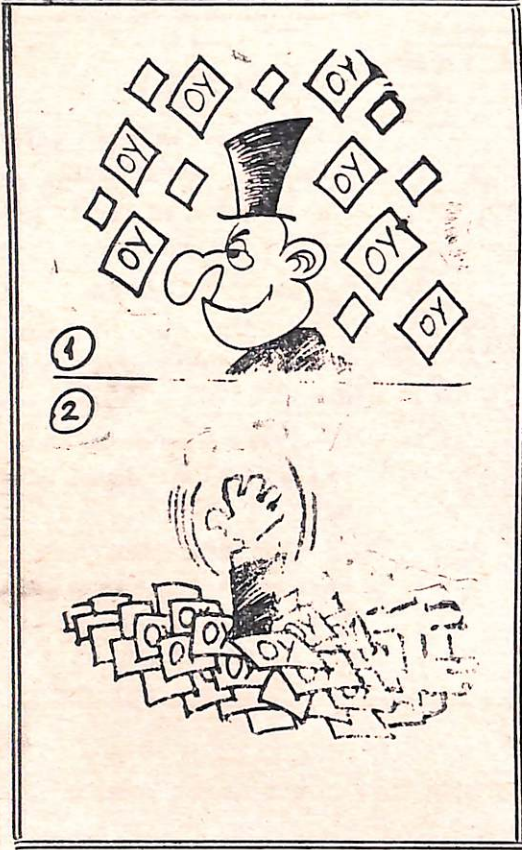

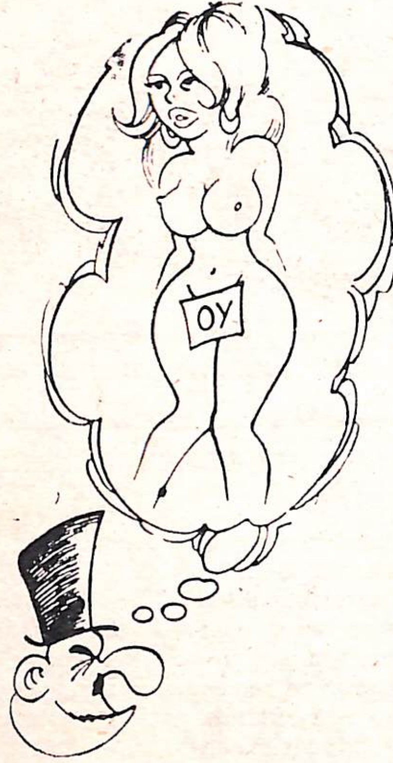
Yazısız

KAHKAHA

Nuri Bilgin

POLİTİKACILARI ELE ALDIK BİRAZCIK FIRÇALADIK

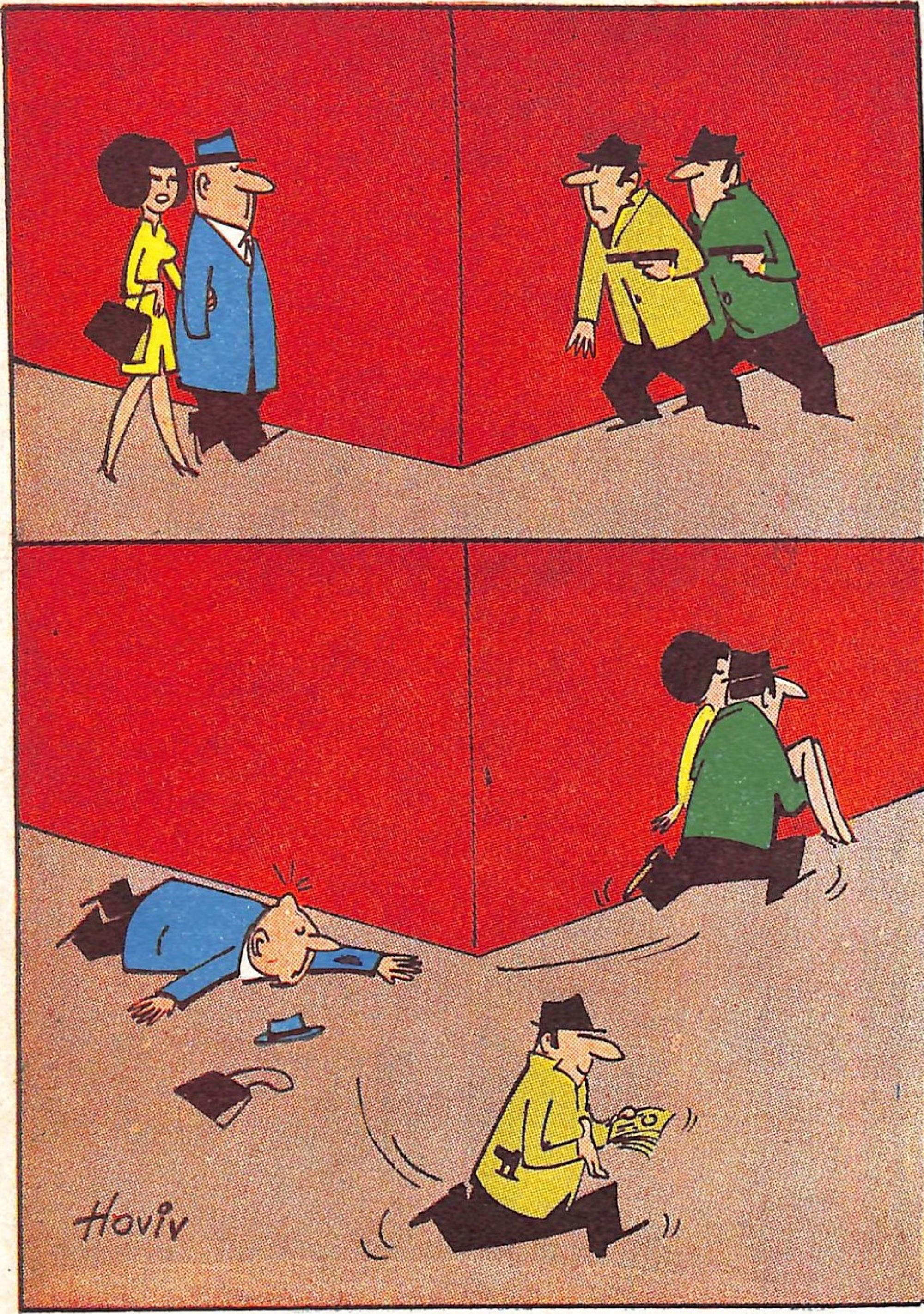

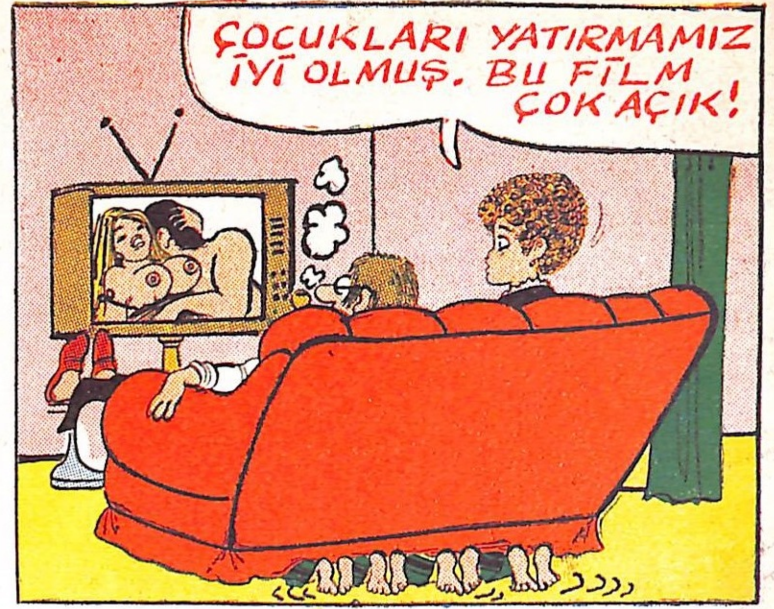
200000 TL ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,'
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?

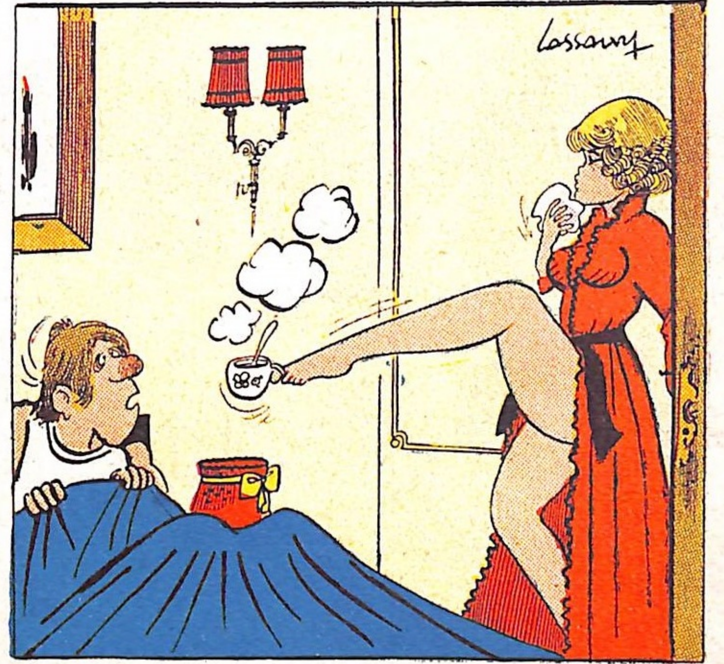
**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI**

• şubelerimizden broşür isteyiniz

Akbaba

– NEZLE OLMUŞUM... ANNEN, YANINA SOKULMAMI İSTEMİYOR!

